

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

2020

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΔ΄
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2020
Ἄρ. Φύλ. 889

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Ὅργανο
Ὁμωνύμου Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 889, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2020

Ἰδιοκτησία - Ἔκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντῆς Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναῖος
Ἀλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:

«Χριστιανική Ἐλπίς»
Ὁρθόδοξη Ἀδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ἀσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ: 10€
Ἐξωτερικοῦ: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αὐστραλίας: 55\$

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τοὺς συνδρομητὲς
τοῦ ἑξωτερικοῦ
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

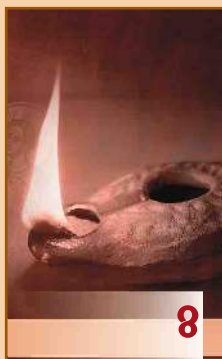
Ἄναρχε Τρισήλιε Βασιλεῦ,
ὁ καιρῶν καὶ χρόνων
τὰς ἐλίξεις περισκοπῶν,
εὐλόγησον τὸν κύκλον
τῆς νέας περιόδου
τὰς ἀγαθὰς σου δόσεις
πᾶσι δωρούμενος.

Περιεχόμενα

2020.....	3
Τὸ ἀγώνισμα τῆς μετάνοιας	4
Σθεναρὴ ὁμολογία	6
Τὸ παράπονο τοῦ Θεοῦ	8
Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας	10
Ὑπογεννητικότητα.....	12
Δάσκαλε.....	14
Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἦλθε στή γῆ.....	16
«Ὅλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα!»	18
Μία ἐξαιρετικὴ ἐκδήλωση-ἐνημέρωση	20
Στοχασμός, θλίψη καὶ ἀποτέφρωση	22
Ἡ ἀλλαγὴ τῆς χρονιᾶς (διήγημα)	24
Βραδυφλεγὲς βόμβα!	26
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	29
Συζητώντας τὰ γεγονότα.....	30

4

8

12

2020

Δρασκελίσουμε τό κατώφλι τοῦ 2020, φίλοι ἀναγνώστες, καί ἐπιθυμοῦμε κατ-
αρχήν νά σᾶς εὐχηθοῦμε «καλή χρονιά», μ' ὅλο πού ἡ κατάσταση ὁμολογουμένως
δέν μᾶς ἐπιτρέπει περιθώρια αἰσιοδοξίας γιά τό μέλλον. Εἶναι πλέον ἐμφανής σέ
πολλά ἐπίπεδα ἡ ἀπόλυτη μοναρχία τοῦ ὀξύμωρου: Μιλώντας γιά ἀλληλεγγύη γε-
μίσαμε ἄστεγους, ἡ εὐνομούμενη πολιτεία μας ξυπνᾷ ὅταν πρόκειται νά προστα-
τεύσει τά δικαιώματα τῶν παραβατῶν, ἡ δικαιοσύνη ἕνα κουρελόχαρτο γιά νά
τυλίξουμε τήν ἀτιμωρησία τοῦ κακοῦ. Κυριαρχεῖ τό ὄραμα μιᾶς χώρας ἰσχυρῆς,
χωρίς ἀγάπη γιά τήν πατρίδα, ἐνός λαοῦ προσοδευτικοῦ ἀλλά ἀπαίδευτου, τοῦ σε-
βασμοῦ στόν συνάνθρωπο διαλύοντας τήν οἰκογένεια, τῆς ἐνότητας μέσα στήν
ἠλεκτρονική μας ἀπομόνωση, καί τῆς ἐλευθερίας μέ ὄρους κατευθυνόμενης δια-
νόησης.

Ὅσοι ἀκόμα θυμόμαστε ὅτι ἡ παιδεία ὀφείλει νά ἐμπνέει, ἡ Ἐκκλησία νά τρέ-
φει πνευματικά, ἡ ἐλευθερία νά κατακτιέται μέ κόπο καί ἡ ἀγάπη νά ταυτίζεται
μέ τή θυσία, κοιτώντας γύρω μας αἰσθανόμαστε ξένοι, αἰσθανόμαστε λίγοι, μικροί
κι ἀδύναμοι γιά νά ἀντισταθοῦμε. Πῶς νά περπατήσουμε πάνω σέ μανιασμένα κύ-
ματα; Ἐγχείρημα δύσκολο, ὄχι ὅμως ἀδύνατο, καθώς βεβαιώνει ἡ ἱστορία. Σέ πα-
ρόμοιους φουρτουνιασμένους καιρούς ἔζησαν ἄνθρωποι πού ὄχι μόνο ἀντιστά-
θηκαν, ἀλλά ἀναδείχθηκαν ἅγιοι καί εὐεργέτησαν τήν κοινωνία. Ἐκατό χρόνια συμ-
πληρώνονται φέτος ἀπό τήν κοίμηση μιᾶς τέτοιας μορφῆς: τοῦ ἁγίου Ἐπισκόπου
Πενταπόλεως Νεκταρίου (1846-1920), τοῦ ἁγίου τοῦ εἰκοστοῦ αἵωνα. Μία ἀκόμη
ἐπιβεβαίωση ὅτι ἡ μετάγγιση δύναμης εἶναι ἐφικτή μέ δότη τόν ἴδιο τόν Κύριο.

Μέ αὐτή τή βεβαιότητα ἀποζητοῦμε ἕνα ἄλλο θαῦμα, οἱ λίγοι νά γίνουμε πολ-
λοί, ἀλλά καί κάτι ἀκόμη σπουδαιότερο: οἱ λίγοι νά μή μείνουμε φτωχοί. Φτωχοί
σέ θέληση, φτωχοί σέ ἐλπίδα, σέ ἀγώνα καί σέ Πνεῦμα, γιά νά μὴν ἀκούσουμε τή
θλιβερή ἐκτίμηση τοῦ Κυρίου: «Μετρήθηκες, ζυγίστηκες, καί βρέθηκες λειψός».

Ναί, ἔχουμε νά παλέψουμε μέ ἀφρισμένα κύματα. Μά σ' αὐτή τήν πάλη δέν
εἴμαστε μόνοι. Γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς φουρτούνας πού δέν ἀντέχει τό δικό μας
ἀδύνατο σκαρί, ὑπάρχει μία καί μόνη διέξοδος, τό ἔλεος τοῦ παντοδύναμου, παν-
τογνώστη καί πανάγαθου Πατέρα μας, πού πάντοτε ὁδηγεῖ σέ γαλήνιο λιμάνι.

Μόνο ἂν κρατήσουμε τό χέρι τοῦ Κυρίου σφιχτά, μποροῦμε νά διασχίσουμε
αὐτές τίς ταραγμένες ἐποχές. Τότε κι ὁ χρόνος θά γίνει συνεργάτης μας στό ἀγα-
θό, στήν κατάκτηση τῆς ἁγιότητας. Μέ αὐτή τήν προοπτική σᾶς εὐχόμαστε καί
πάλι: Καλή χρονιά καί εὐλογημένη!

Τό αγώνισμα τῆς μετάνοιας

Διανύουμε ἤδη τόν πρῶτο μήνα τῆς καινούργιας χρονιᾶς. Τό προηγούμενο ἔτος εἶναι πλέον παρελθόν καί προστέθηκε στήν ἀλυσίδα τῶν χρόνων τῆς ζωῆς μας πού ἀποτελοῦν ἱστορία.

Ἡ παράταση τοῦ χρόνου εἶναι ἓνα ἀπό τά μεγάλα δῶρα τοῦ Θεοῦ πού ἀπολαμβάνουμε, διότι μᾶς δίνει τό περιθώριο νά ἀξιοποιήσουμε καλύτερα τά χαρίσματα μέ τά ὁποῖα μᾶς προοίκισε ὁ Κύριος, καί νά συνδεθοῦμε ἔτσι βαθύτερα μαζί του.

Τό σημαντικότερο ἀπ' αὐτά τά χαρίσματα εἶναι ἀναμφίβολα ἡ δυνατότητα τῆς μετάνοιας· τό ὅτι μπορούμε νά ἀναθεωρήσουμε τή ζωή μας, νά ἐντοπίσουμε τίς ἀμαρτίες καί τά λάθη μας πού μᾶς ἀπομάκρυναν ἀπό τόν ἅγιο Θεό, νά ξεπλυθοῦμε ἀπό τή βρομιά τους μέ τή χάρη τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καί νά χαράξουμε μιά καινούργια εὐλογημένη πορεία. Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἄγγελος. Φέρει σάρκα, εἶναι πιό ἀδύναμος ἀπό τούς ἀγγέλους καί μετά τήν πτώση τοῦ Ἀδάμ ρέπει πρός τήν ἀμαρτία. Γι' αὐτό ἡ ἀγαθότητα καί ἡ δικαιοσύνη τοῦ οὐράνιου Πατέρα ἔχει προνοήσει ὥστε νά ὑπάρχει γι' αὐτόν αὐτή ἡ λυτρωτική εὐκαιρία.

Ἄν θέλαμε νά παραστήσουμε κάπως τή μετάνοια, θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι εἶναι ἓνα αγώνισμα. Ἕνα σκληρό αγώνισμα, στό ὁποῖο ὅμως πρέπει πάση θυσίᾳ νά νικήσουμε. Εἶναι σκληρό διότι ἀπαιτεῖ νά βαδίσουμε τόν τραχύ δρόμο τῆς ταπείνωσης, ἀλλά ἀπό τήν ἄλλη δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος. Ἄν θέλουμε νά φτάσουμε στή δόξα τοῦ οὐρανοῦ καί στήν ὁλοκλήρωση, θά τό πετύχουμε μόνο μέσα ἀπ' αὐτή τή δοκιμασία.

Ὡστόσο σ' αὐτή τήν προσπάθεια δέν εἴμαστε μόνοι. Ἔχουμε γυμναστή, ἀλείπτη, μιά πολύ ξεχωριστή προσωπικότητα, ἡ μνήμη τῆς ὁποίας ἐγκαινιάζει, πολύ κατάλληλα, κάθε νέο ἔτος. Πρόκειται γιά τόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή, τόν πρόδρομο τοῦ Κυρίου καί τόν σπουδαιότερο ἀπό τούς προφήτες. Ὁ Ἰωάννης

ὑπῆρξε ὁ κατεξοχήν κήρυκας τῆς μετάνοιας. Τό μήνυμά του ἦταν ἀπλό ἀλλά καί βαθύ: Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ πού πλησιάζει, δηλαδή ὁ Χριστός, εἶναι ἀπὸ τὴ φύση της ἀγία καὶ ἄμωμη. Πῶς λοιπὸν νὰ θησαυριστεῖ σέ ψυχές καὶ συνειδήσεις ἀκάθαρτες; Δέν γίνεται κατὰ τέτοιο. Συνεπῶς ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος νὰ πετάξει ἀπὸ πάνω του κάθε τι πού τὸν μόλυνε καὶ -τὸ δυσκολώτερο- νὰ μετασιώσει τὴ μεταστροφή του αὐτὴ σέ ἔργα, δηλαδή σέ βίωμα, σέ ζωή.

Ἡ διδαχὴ αὐτὴ συγκλόνιζε, προκαλοῦσε στὰ πλήθη πού τὸν ἄκουγαν πραγματικὸ σεισμό. Ὅχι μόνο διότι ἦταν μιὰ ἐπανάσταση ἐνάντια στὴν τυπολατρία καὶ στὸν θρησκευτικὸ καθωσπρεπισμὸ πού τότε δέσποζε στὸν Ἰσραήλ, ἀλλὰ διότι ὁ Ἰωάννης τὴν εἰκόνιζε μέ τὴν ἴδια τὴ βιοτὴ του, ἐνσάρκωσή της ἦταν ὁ ἴδιος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δέν εἶχε τίποτε στὴ γῆ. Ζοῦσε στὴν ἔρημο μόνος καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ ὑλικὴ παραμυθία. Ἡ τροφὴ του ἦταν ἀπὸ τίς εὐτελέστερες, ἀκρίδες καὶ ἀγριόμελο, ἐνῶ τὰ ἐνδύματά του ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἓνα ροῦχο καμωμένο ἀπὸ τρίχες καμήλας καὶ μιὰ πέτσινη ζώνη. Ὅλα αὐτὰ τὰ παράξενα καὶ προκλητικὰ δέν ἦταν ἔκφραση μιᾶς ἰδιορρυθμίας. Ἦταν ἓνας τρόπος πού βρῆκε ὁ πύρινος αὐτὸς προφήτης νὰ κραυγάσει στεντόρεια ὅτι ἁμαρτία θὰ πεῖ ἔρημος, διάλυση, νέκρωση. Ὅτι μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο ὁ ἄνθρωπος λιμοκτονεῖ, εἶναι ἀνέστιος καὶ γυμνός καὶ ὅτι γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ, πρέπει νὰ ἐπιστρέψει στὸ ζεστὸ καὶ ἄνετο σπίτι τοῦ Πατέρα, δηλαδή νὰ μετανοήσῃ. Καί κάτι ἀκόμη πολὺ σημαντικό: Τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ μεγαλύτερου «ἀνάμεσα σ' ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ γυναῖκες» (Μθ 11,11), δέν ἦταν γαλήνιο καὶ ἥρεμο. Φυλακίστηκε καὶ σφαγιάστηκε ἐπειδὴ ὑπερασπίστηκε ἀνυποχώρητα τὸν θεῖο νόμο. Ἦθελε ἔτσι νὰ μᾶς διδάξῃ, ἀκόμη καὶ μέ τὸ αἷμα του, ὅτι αὐτὸς πού μετανοεῖ ἀληθινὰ δέν ἔχει πλέον δικὸ του θέλημα. Ὅτι θέλημά του καὶ ζωὴ του καὶ καύχημά του εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ἔχει χρέος νὰ ὑπερασπιστεῖ μέχρι τὸν θάνατο.

Κλείνοντας, πρέπει νὰ ὑπογραμμίσουμε γιὰ τὸ θέμα μας δύο ἀκόμη ἀληθεῖς ζωτικὲς σημασίες: Πρῶτον, ὅτι, ὅπως εἴπαμε, ἡ μετάνοια εἶναι χάρισμα, εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλὰ προσοχή: Τὸ χάρισμα αὐτὸ ἐνεργοποιεῖται μόνον ὅταν ἡ συνειδησὴ μας εἶναι δεκτικὴ. Ἡ πωρωμένη συνείδηση, ἡ πετρωμένη, αὐτὴ πού συμβιβάστηκε μέ τὴν ἁμαρτία κι ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ τὴν ἀμνηστεύει ἢ καὶ νὰ τὴν ἀπολαμβάνει, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ μετανοήσῃ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει μέ ἐσκεμμένη ὑπερβολή ὅτι αὐτοὶ πού φωτίστηκαν ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος, γεύτηκαν τὰ δῶρα του κι ἔπειτα ἔπεσαν ἐκούσια, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀνανήψουν (βλ. Ἐβ 6,4-6). Μ' ἄλλα λόγια δέν πρέπει νὰ ἁμαρτήσουμε· ἂν ὅμως συμβεῖ αὐτό, ἡ πτώση μας εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀφείλεται σέ ἀδυναμία καὶ νὰ μὴν ἀποτελεῖ σέ καμιὰ περίπτωση ἐπιλογὴ.

Δεύτερον, πρέπει πάντοτε νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ χρόνος πού ἔχουμε στὴ διάθεσή μας γιὰ νὰ ὀλοκληρώσουμε τὴ μετάνοιά μας δέν εἶναι ἀπεριόριστος. Κάποια στιγμή πού δέν ἐλέγχουμε καὶ δέν μπορούμε νὰ προσδιορίσουμε, θά

Σθεναρή ὁμολογία

τελειώσει. Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου εἶναι ἄδηλη. Πόσοι ἀδελφοί μας πού γιόρτασαν τήν πρωτοχρονιά τοῦ 2019 μέ σχέδια γιά τό μέλλον ἔχουν ἤδη ἀναχωρήσει γιά τόν οὐρανό; Αὐτό σημαίνει ὅτι πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε στό στάδιο τῆς μετάνοιας διαρκῶς καί ἐντατικά, καί νά μὴν ἀναβάλλουμε ποτέ τήν κρίσιμη καί σωτήρια αὐτή ὑπόθεση.

Σάν συμπέρασμα τῆς σύντομης αὐτῆς σπουδῆς θά ὑπογράμμω, μέ ἐπίγνωση, ὅτι δέν χάθηκε ἀπολύτως τίποτε. Ἡ μετάνοια εἶναι παντοδύναμη. Μπορεῖ νά ἀναστήσει γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ κάθε τι πού ἔπεσε καί συντρίφτηκε. Φτάνει ἐμεῖς νά βαδίσουμε τόν δρόμο τῆς μέ τολμῆς, ἀποφασιστικότητας καί ἐμπιστοσύνης στό ἔλεος τοῦ Κυρίου.

Ἡ μετάνοια δέν εἶναι ἀπλά κάτι ἀναγκαστικό. Εἶναι ἡ μοναδική μας ἐλπίδα.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Στόν ἀργαλειό τοῦ χρόνου ὥρα τήν ὥρα, λεπτό τό λεπτό οἱ θεοφιλεῖς ψυχές ὑφαίνουν μέ ἐπιμέλεια τό ἔνδυμα γιά τούς γάμους τοῦ Ἀρνίου. Στίς ἀντάρες τῶν καιρῶν συνάσσουν φιλόπονα καρπούς γιά τήν αἰωνιότητα. Καί σάν βρεθοῦν στήν ἱερή παλαίστρα τοῦ μαρτυρίου ἐπιδεικνύουν ὑπέροχη παρρησία καί ἀνδρεία ἀκατάβλητη.

Τέτοιες ψυχές, ἀληθινά ἐλεύθερες καί θαυμαστά γενναῖες, ξεπηδοῦν ἀπό τά συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας μας κάθε ἐποχῆς.

Μία εὐσεβῆς μάνα μέσα στήν παγωνιά τῆς εἰδωλολατρίας στίς ἀρχές τοῦ 4ου αἰ. μ.Χ. σπέρνει στίς ψυχές τῶν παιδιῶν τῆς τόν σπόρο τῆς πίστεως στόν Χριστό. Ὁ ἅγιος βοριάς τοῦ διωγμοῦ τοῦ Διοκλητιανοῦ θά χτυπήσει ὀρμητικά καί τό δικό τῆς ἁγιασμένο σπιτικό, μά δέν θά καταφέρει νά τό ξεθεμελιώσει. Συλλαμβάνεται ἡ εὐσεβῆς χήρα Ἀθανασία καί ὀδηγεῖται στόν ἄρχοντα μαζί μέ τίς τρεῖς κόρες τῆς: τή Θεοδότη, τή Θεοκτίστη καί τήν Εὐδοξία. Σπεύδουν τότε γιά νά ἐνισχύσουν τίς ἀδύναμες γυναῖκες στόν δύσκολο στίβο τῆς ὁμολογίας δύο γενναῖοι χριστιανοί ἄνδρες, ὁ Κύρος καί ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Ἰωάννης ἀπό τήν Ἔδεσσα τῆς Μεσοποταμίας συνδέθηκε μέ ἱερή φιλία μέ τόν Κύρο στήν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Οἱ δύο γιατροί δοσμένοι ἀπό τή νιότη τους στόν Χριστό, ἐνώνονται στόν κοινό ἀγώνα τῆς προσφορᾶς καί τῆς ἱεραποστολῆς. Ἀκούραστοι διακονοῦν τόν πόνο τόν ἀνθρώπινο πού δέν ἔχει τελειωμό. Σκύβουν πάνω ἀπό τίς ἀσθένειες τοῦ σώματος μά καί τίς πληγές τῆς ψυχῆς, πού εἶναι θαρρεῖς πιότερο βαθεῖες καί ὀδυνηρές. Δίπλα στά θαυμαστά σημεῖα πού ἐνεργεῖ δι' αὐτῶν ὁ Θεός ἐπιτελεῖται τό πιό τρανό θαῦμα: τά μάτια τῶν εἰδωλολατρῶν ἀνοίγουν καί, πίσω ἀπό τούς ἀνάργυρους ἰατρούς, ἀντικρίζουν τόν μεγάλο ἰατρό τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, τόν ἐσταυρωμένο Λυτρωτή. Ἡ θυσία τῶν δύο ἱατρῶν εἶναι τό πρῶτο δυνατό κήρυγμα πού τό δέχονται γεμάτοι εὐγνωμοσύνη. Κατηχοῦνται καί βαπτίζονται, γίνονται μέλη στό σώμα τοῦ Χριστοῦ.

Οί δύο ιεραπόστολοι τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ὑψηλή ἀποστολή καί τήν ἐνίσχυση τῶν ὑποψήφιων μαρτύρων. Ἔτσι καί τώρα στέκουν φιλάδελφα καί στοργικά πλάι στίς γυναῖκες πού δέχονται σκληρές ἀπειλές γιά νά ἀρνηθοῦν τήν πίστη τους. Ἀκοῦν μέ θαυμασμό τή χήρα μάνα νά ἐνισχύει τίς κόρες της στό μαρτύριο λέγοντας πώς ἡ σωματική ωραιότητα εἶναι πρόσκαιρη, φθαρτή καί ἀπατηλή. Τά πολλαπλά καί φοβερά βασανιστήρια δέν λυγίζουν καμιά τους! Τίς ἔχει κερδίσει ὁ πόθος τοῦ αἰώνιου Νυμφίου.

31 Ἰανουαρίου τοῦ 292 μ.Χ. λαμβάνουν ὅλες τους τό στέφος τοῦ μαρτυρίου. «Μήτηρ ἀρίστη, καί τριάς θυγατέρων». Καθώς τίς μνημονεύουμε, μακαρίζουμε τήν ἁγιασμένη ἀγκαλιά τῆς μάνας κι εὐχόμαστε νά ἀνασταίνει ὁ Θεός τέτοιες μητέρες στούς χαλεπούς καιρούς μας, νά κάνει τίς μητρικές ἀγκαλιές παρτέρια ὀλάνθιστα μέ λούλουδα ἐκλεκτά πού θά εὐωδιάζουν στά μονοπάτια τῶν ἀνθρώπων καί θά στολίζουν τίς γωνιές τοῦ Παραδείσου.

Τήν ἴδια μέρα ὁ θάνατος μέ ἀποκεφαλισμό χαρίζει τό ἔνδοξο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καί στούς δύο φίλους ἀνδρικούς ἰατρούς. «Τὰς χαμαιζήλους ἡδονὰς συμπατοῦντες, πρὸς μαρτυρίου θεῖον ὕψος περιφανῶς ἐπήρθησαν ἐν χάριτι».

Τά μαρτυρικά τους σώματα τά ἔθαψαν οἱ χριστιανοί μέ τιμή, συγκλονισμό

καί δέος. Ἐναν αἰῶνα ἀργότερα, τό 400 μ.Χ. ἐπὶ βασιλείῳ Ἀρκαδίου καί πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου, ὁ πανάγαθος Θεός φανέρωσε τά τίμια λείψανα τῶν μαρτύρων καί ἔγινε ἡ ἀνακομιδή τους. Μέ ἱερή χαρά οἱ πιστοὶ προσέρχονταν γιά νά ἀποδώσουν τιμὴ στοὺς

ἀγίους Μάρτυρες καί λάμβαναν τὴ χάρη τῶν ἰάσεων. Ὁ ἅγιος Σωφρόνιος πατριάρχης Ἱεροσολύμων καταθέτει καί τό θαῦμα πού συνέβη στὸν ἴδιο ὅταν, εὐρισκόμενος στήν Ἀλεξάνδρεια τό 620 μ.Χ., προσβλήθηκε ἀπὸ ἀνίατη ἀσθένεια τῶν ὀφθαλμῶν. Κατέφυγε στὸν ναὸ τῶν Ἀγίων στήν κωμόπολη Ἀμπουκίρ καί θεραπεύθηκε ἀμέ-

σως θαυμαστά. Μέ πολλὴ εὐγνωμοσύνη ὁ Ἅγιος κατέγραψε τό γεγονός αὐτό μαζί μέ ἄλλα 70 θαύματα τῶν ἁγίων ἀναγύρων Κύρου καί Ἰωάννη καί συνέταξε ἐγκώμιο πρὸς τιμὴν τους.

Τιμώντας κι ἐμεῖς τὴ μνήμη τους στίς 31 Ἰανουαρίου σκύβουμε εὐλαβικά νά ἀφήσουμε μπροστά τους τίς ἀσθένειες τῆς ψυχῆς, τὴν ἀδύναμη πίστη μας, τὴ νωθρὴ μας ἀγάπη καί δεόμεστε νά μᾶς ἀγγίξουν ἀφυπνιστικά καί νά μᾶς ὀδηγήσουν τὸν νέο χρόνο στὴ σθεναρὴ ὁμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέσα ἀπὸ τὴ θυσιαστικὴ προσφορά στὸν ἄνθρωπο.

Ἰχνηλάτης

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Τό παράπονο τοῦ Θεοῦ

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας γεννήθηκε καί ἔζησε στήν Ἱερουσαλήμ. Ἡ μόρφωσή του ἦταν ἀξιόλογη, ὅπως φαίνεται ἀπό τό ὕψος καί τήν γλαφυρή γλώσσα τῆς προφητείας του. Ἐκτός ἀπό τά στοιχεῖα πού μᾶς δίνει ὁ ἴδιος στό βιβλίο του, ἔχουμε πληροφορίες γιά τήν δράση του καί σέ ἱστορικά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (βλ. Δ' Βα 19,2-20,19· Β' Πα 32,20). "Ἐδρασε ἀπό τό 738 ἕως τό 700 π.Χ., στά χρόνια τῶν βασιλιάδων Ὁζία, Ἰωάθαμ, Ἀχαζ καί Ἐζεκία, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε συνεργάτης καί σύμβουλος. Στά χρόνια τοῦ βασιλιά Μανασσῆ ὑπέμεινε μαρτυρικό θάνατο. Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τήν μνήμη του στίς 9 Μαΐου.

Ἡ ἐποχή τοῦ προφήτη Ἡσαΐα ἦταν πολύ κρίσιμη γιά τό βασίλειο τοῦ Ἰούδα. Οἱ πανίσχυροι Ἀσσύριοι, πού ἤδη εἶχαν καταλάβει πολλές περιοχές του, στρέφονταν τώρα καί κατά τῆς Ἱερουσαλήμ. Οἱ ἡγέτες καί ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ εἶχαν ἐκτραπεῖ σέ κάθε εἶδους ἀδικία καί παρανομία, ἀκόμη καί στήν εἰδωλολατρία. Σ' αὐτή τήν θλιβερή κατάσταση τῆς ἀποστασίας καί τῆς διαφθορᾶς ὁ Ἡσαΐας ὕψωσε τό φραγγέλιο τοῦ λόγου του καί καυτηρίασε μέ θάρρος τό κακό, τρέφοντας συγχρόνως τήν ἐλπίδα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Λυτρωτῆ. Μέσα στό γενικό σκοτάδι ἔφερνε τό φῶς τοῦ Θεοῦ. Τόν περιστοίχιζε μάλιστα καί κύκλος μαθητῶν, πού

ἀποτελοῦσε σχολή προφητῶν.

Τό βιβλίο τοῦ Ἡσαΐα εἶναι τό μεγαλύτερο ἀπό τά προφητικά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στίς πολυάριθμες καί σαφεῖς χριστολογικές προφητείες του προαναγγέλλει ὅλα τά μεγάλα γεγονότα τῆς ἐπί γῆς ζωῆς καί δράσεως τοῦ Κυρίου μας: Ὁ Λυτρωτής θά εἶναι ἀπόγονος τοῦ Δαβίδ, θά γεννηθεῖ ἐκ Παρθένου, θά τόν ἀποκαλοῦν «Ἐμμανουήλ (=ὁ Θεός εἶναι ἀνάμεσά μας)» καί θά εἶναι «Θεός ἰσχυρός». Θά μεγαλώνει ὅμοια μέ τά ἄλλα παιδιά, θά εἶναι τέλειος ἄνθρωπος ἀλλά ἀναμάρτητος. Θά πρωτοεμφανιστεῖ δημόσια στόν Ἰορδάνη καί θά δράσει κυρίως στίς περιοχές Ζαβουλῶν καί Νεφθαλείμ γύρω ἀπό τήν θάλασσα τῆς Τιβεριάδος, ὅπου θά διαλύσει τά σκοτάδια τῆς πλάνης. Θά ἀπαλλάξει τοὺς ἀνθρώπους ἀπό τόν φόβο τοῦ θανάτου. Τό κήρυγμά του θά χαροποιήσει καί τοὺς πλέον δυστυχισμένους καί φτωχοὺς τῆς γῆς. Ὁ λόγος του θά συνοδεύεται ἀπό ὑπερφυσικά σημεῖα· θά θεραπεύσει τυφλοὺς, χλωλοὺς καί κωφαλάλους. Ἡ θρησκευτική ἡγεσία τοῦ Ἰσραήλ ὅμως θά τόν μισήσει, θά τόν συλλάβει καί θά τόν σύρει στό μαρτύριο σάν ἄκακο πρόβατο. Θά τόν δικάσει παράνομα καί θά τόν σταυρώσει, ἐνῶ προηγουμένως θά τόν ἐξευτελίσει βάναισα. Ἐντούτοις, αὐτός θά ἀνασθηθεῖ καί θά ἀναληφθεῖ στοὺς οὐρανοὺς. Προαναγγέλλε-

ται ακόμη ή ίδρυση της Ἐκκλησίας, τής νέας Ἱερουσαλήμ, ή όποία θά άποκτήσει ἄπειρα τέκνα. Στό νέο εἰρηνικό βασίλειο τοῦ Μεσσία θά συμβιώνουν μονοιασμένα λιοντάρια μέ ἄρνιά, φίδια μέ νήπια. Γιά ὅλες αὐτές τίς θαυμαστές προφητείες ἀρχαῖοι ἐρμηνευτές χαρακτήρισαν τόν προφήτη Ἡσαΐα «πέμπτο εὐαγγελιστή».

Τό βιβλίό του, τό όποῖο ὄρισε ή Ἐκ-

κλησία μας νά διαβάζεται ὁλόκληρο κατά τήν περίοδο τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής, διαιρεῖται σέ δύο μέρη: Τό πρῶτο μέρος (κεφ. 1-39) περιέχει τίς προφητείες πού ἀφοροῦν στούς Ἰουδαίους καί στά ἔθνη, ἐνῶ τό δεύτερο (κεφ. 40-66) τίς προφητείες πού ἀναφέρονται κυρίως στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡσαΐα 1,1-3

Κείμενο

1. "Ορασις, ἣν εἶδεν Ἡσαΐας υἱὸς Ἀμώς, ἣν εἶδε κατὰ τής Ἰουδαίας καί κατὰ Ἱερουσαλήμ ἐν βασιλείᾳ Ὁζίου καί Ἰωάθαμ καί Ἀχαζ καί Ἐζεκίου, οἱ ἐβασίλευσαν τής Ἰουδαίας.
2. Ἦκουε οὐρανὸν καί ἐνωτίζου γῆ, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν· υἱοὺς ἐγέννησα καί ὕψωσα, αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν.
3. Ἔγνω βοῦς τὸν κτησάμενον καί ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ· Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω καί ὁ λαός με οὐ συνῆκεν.

Μετάφραση

1. Προφητικό ὄραμα, τό όποῖο εἶδε ὁ Ἡσαΐας, ὁ γιὸς τοῦ Ἀμώς, ἐναντίον τής Ἰουδαίας καί ἐναντίον τής Ἱερουσαλήμ. Τό εἶδε στά χρόνια τής βασιλείας τῶν Ὁζία καί Ἰωάθαμ καί Ἀχαζ καί Ἐζεκία, οἱ όποῖοι βασίλευσαν στήν Ἰουδαία.
2. Ἦκου οὐρανὸν καί πρόσεχε γῆ, διότι ὁ Κύριος μίλησε: «Υἱοὺς γέννησα καί ἀνέδειξα, αὐτοὶ ὅμως μέ περιφρόνησαν.
3. Τό βόδι γνωρίζει τό ἀφεντικό του καί τό γαῖδούρι τό παχνί τοῦ κυρίου του. Ὁ Ἰσραὴλ ὅμως δέν μέ ἀναγνώρισε καί ὁ λαός μου δέν μέ κατάλαβε».

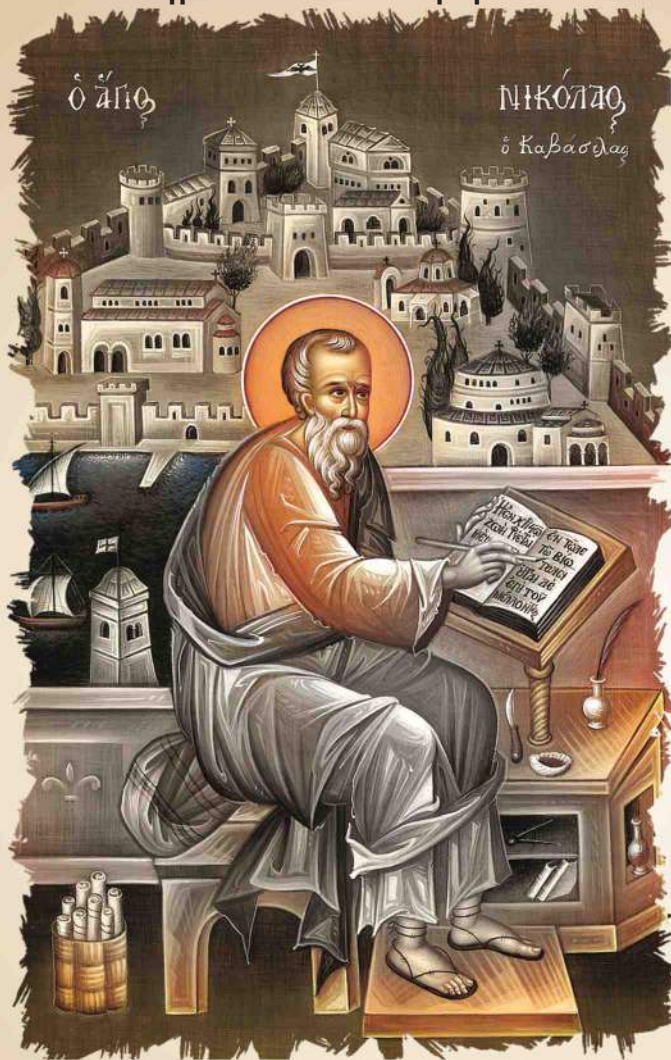
Τό πρῶτο κεφάλαιο ἀποτελεῖ ἕναν μεγαλοπρεπή πρόλογο σέ ὅλο τό βιβλίό καί παράλληλα ἕνα τρομερό κατηγορητήριο κατὰ τῶν Ἰουδαίων, τούς όποίους ὁ προφήτης ἐλέγχει γιά τήν ἀχαριστία, τήν ἀποστασία, τήν ὑποκρισία καί τήν τυπολατρία τους. Ὁ Ἡσαΐας ἀσχολεῖται καί μέ τό ὑποδουλωμένο βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ καί μέ τά ἄλλα ἔθνη, ὅμως κέντρο τῶν προφητειῶν του ἀποτελοῦν ή Ἰουδαία καί ή πρωτεύουσά της Ἱερουσαλήμ.

Στήν ἀρχή τοῦ βιβλίου ὁ προφήτης προσωποποιεῖ τόν οὐρανό καί τήν γῆ καί ἀπευθύνει σ' αὐτούς, τούς αἰώνιους καί ἀναλλοίωτους μάρτυρες, τό παράπονο τοῦ Θεοῦ γιά τήν μεγάλη ἀχαριστία τοῦ λαοῦ του. Τό μέγεθος τής ἀχαριστίας τῶν

Ἰουδαίων ὑπογραμμίζεται καθῶς ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ. Ἀναφέρονται, ἐπίσης, δύο κατοικίδια ζῶα, τό βόδι καί ὁ ὄνος, πού δέν διακρίνονται γιά τήν ἐξυπνάδα τους, ὥστόσο γνωρίζουν τό ἀφεντικό τους, καί δουλεύουν πιστά σ' αὐτό. Δείχνουν ἔτσι τήν εὐγνωμοσύνη τους γιά τήν τροφή καί τήν περιποίηση πού τούς παρέχει ὁ κύριός τους. Οἱ Ἰουδαῖοι δυστυχῶς παρουσιάζονται πιό ἀναίσθητοι ἀπό τό βόδι καί πιό ἰσχυρογνώμονες ἀπό τό γαῖδούρι. Δέν ἀναγνωρίζουν ὡς δημιουργό καί εὐεργέτη τους αὐτόν πού, κατὰ τόν ἅγιο Χρυσόστομο, εἶναι «τοῦ ἡλίου φανερώτερος».

Στέργιος Ν. Σάκκος

Μέ οδηγό τόν θεῖο Μυσταγωγό

Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας ὁ ὑψιπέτης Χαμαετός

Ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας (1322-1391) ἦταν γόνος ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, καταγομένης κατὰ πᾶσα πιθανότητα ἀπό τήν Ἠπειρο, ἡ ὁποία ἀνέδειξε πολλές ἀξιόλογες προσωπικότητες ἀπό τόν 14ο αἰώνα καί ἐξῆς. Τό πατρικό του ἐπώνυμο ἦταν Χαμαετός. Ἐπικράτησε τό μητρικό του Καβάσιλας, τό ὁ-

ποῖο ἔφερε καί ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καί θεῖος του Νεῖλος Καβάσιλας.

Κατά τόν διακεκριμένο πατρολόγο καθηγητή Χρήστου, «ἡ μετριοπάθεια καί ἡ μελιχιότης» τοῦ πατρός συνετέλεσαν ὥστε νά ἐπισκιασθεῖ ἡ προσωπικότητά του ἀπό ἄλλους δυναμικότερους πατέρες τῆς ἐποχῆς του. Παρά ταῦτα, τό ἔργο του ἀναγνωρίστηκε ἀργότερα, ὥστε νά θεωρεῖται σήμερα «ὡς ἕνας ἀπό τούς ὀρθοδοξοτέρους μυστικούς τῆς Ἐκκλησίας». Ὑπῆρξε ὁμολογουμένως πολυγραφότατος. Συνέγραψε πνευματικά-μυσταγωγικά, λειτουργιο-ὑμνολογικά, ἐρμηνευτικά, ἀντιρρητικά, φιλοσοφικά, κοινωνικοπολιτικά ἔργα, καθώς καί ἐπιγράμματα καί ἐπιστολές. Δικαίως αὐτό τό πολυσχιδές συγγραφικό του ἔργο χαρακτηρίστηκε ἀπό τόν Γεώργιο Σχολάριο «κόσμος», κόσμημα δηλαδή, γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ λειτουργική του θεολογία εἰδικότερα ἐμπεριέχεται κυρίως σέ δύο ἔργα του, στό «Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς» καί στό «Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν». Σέ γενικές γραμμές, ὁ Ἅγιος θεολογεῖ μέ βάση τὴ θεολογικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται ἀπὸ τόν ἀπόστολο Παῦλο μέχρι τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ. Γιά τόν ἅγιο Νικόλαο, τὰ μυστήρια δέν εἶναι παρὰ τό μέσον ἐπίτευξης τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἐφόσον διὰ τῶν μυ-

στηρίων συνάπτεται ὁ πιστός μέ τόν Χριστό: «Ἔστι μὲν γάρ ἡ ἐν Χριστῷ ζω-
ή αὐτό τὸ συναφθῆναι Χριστῷ». Ἡ δέ
θεία Λειτουργία δέν εἶναι παρά μία «ἀ-
γία τελετή» τῶν ἱερῶν μυστηρίων.

Θεία Λειτουργία:

«ἡ ἁγία τελετή τῶν μυστηρίων».

Στήν εἰσαγωγή τῆς μελέτης του
«Εἰς τὴν θεϊαν Λειτουργίαν» ἐπισημαίνει
ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας ὅτι τό ἔρ-
γο τῆς τελέσεως τῆς θείας Λειτουργίας
εἶναι «ἡ τῶν δώρων εἰς τὸ θεῖον σῶμα
καὶ αἷμα μεταβολή». Σκοπός της εἶναι
ἡ διά τῆς μεταλήψεως τῶν θείων Δώ-
ρων ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καί, ὡς συ-
νέπεια, ὁ ἁγιασμός τῶν πιστῶν καί ἡ
κληρονομία τῆς βασιλείας τῶν οὐρα-
νῶν.

Παραθέτει κατόπιν ὁ ἅγιος πατέρας
τό διάγραμμα πού θά ἀκολουθήσει ἐρ-
μηνεύοντας τή θεία Λειτουργία. Πρῶτα,
ἐξηγεῖ, θά ἀναφερθεῖ στίς «προτελεί-
ους εὐχάς», στίς προπαρασκευαστικές
δηλαδή εὐχές, τίς «ἱερέες ὡδές» καί τά
ἀναγνώσματα. Ἐπειτα θά ἐρμηνεύσει
τό ἱερό ἔργο καθ' ἑαυτό, τήν ἴδια τή θυ-
σία καί τέλος τόν ἁγιασμό πού ἀπολαμ-
βάνουν καί οἱ ζῶντες καί οἱ κεκοιμημέ-
νοι διά τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου.

Α. Ἡ προετοιμασία τῶν Δώρων καί τό «ἀντίδωρον»

Ὡς τέλειος μυσταγωγός, ὁ ἅγιος
Νικόλαος ἀρχίζει μέ τήν ἐρμηνεῖα ὅσων
συμβαίνουν στήν Ἱερά Πρόθεση κατά
τήν προετοιμασία τῶν Δώρων. Τά Δῶ-
ρα, λέγει, προσφέρονται γιά δύο λό-
γους: «καί ὅτι ἐλάβομεν, καί ἵνα λά-
βωμεν», καί διότι ἔχουμε λάβει καί γιά

νά λάβουμε καί ἄλλες δωρεές ἀπό τόν
Θεό. Ὡς ἐκ τούτου, τά Δῶρα «εἶναι καί
χαριστήρια καί ἰκέσια», καθώς διά τῆς
προσφορᾶς αὐτῆς ὁ πιστός εὐχαριστεῖ
γιά τίς εὐεργεσίες πού ἔλαβε καί ἰκε-
τεύει νά λάβει κι ἄλλες. Ἡ ἴδια ἡ προσ-
φορά ἄλλωστε συνιστᾷ ἄμεση λήψη,
καθώς ὁ μέν ἱερεύς προσφέρει τά δῶ-
ρα, ὁ δέ Θεός προσφέρει ζωή «ὡς ἀν-
τίδωρο». Ἄλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ Θεός εἴ-
ναι καί ὁ νομοθέτης τῆς δόσεως, ἀλλά
καί τῆς ἀντιδόσεως ὁ χορηγός.

Μέ μεγάλη λεπτομέρεια ὁ ἱερός
συγγραφέας ἀναλύει καί ἐρμηνεύει τά
συμβαίνοντα στήν Ἱερά Πρόθεση. Ἐδῶ
θά ἀρκεστοῦμε νά σημειώσουμε αὐτό
πού χαρακτηριστικά ἐπισημαίνει ὁ φω-
τισμένος μυσταγωγός: Ἡ ὅλη προετοι-
μασία τῶν θείων Δώρων ἀπό τόν λει-
τουργό συνιστᾷ μία «πρακτική διήγηση
τῶν σωτηρίων παθῶν καί τοῦ θανάτου»
τοῦ Κυρίου. Κατά κάποιον τρόπο ὁ ἱε-
ρέας διηγεῖται μέ πράξεις αὐτά πού θά
χρειάζονταν μύρια στόματα γιά νά τά
διηγηθοῦν.

Μέ τήν προετοιμασία τῶν θείων
Δώρων, ὁ λειτουργός τοῦ Θεοῦ εἶναι
σάν νά πιάνει ἕνα ἀόρατο πινέλο κι ἀρ-
χίζει νά ἱστορεῖ μία «εἰκόνα», ἕναν πίνα-
κα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, διότι, ὅπως
ὁ ἅγιος Νικόλαος σημειώνει, ἡ ὅλη μυ-
σταγωγία -μέ τίς προσευχές, τοὺς ψαλ-
μούς, τοὺς ὕμνους, τά ἀναγνώσματα,
καί τίς πράξεις τοῦ ἱερέως-, δηλώνει
«τὴν οἰκονομίαν τοῦ Σωτῆρος»· κι ὅλα
αὐτά στοχεύουν στό νά καταστήσουν
τοὺς πιστοὺς ἱκανοὺς γιά τήν «ὑποδο-
χὴν τῶν ἱερῶν δώρων», ὥστε νά ἐπι-
τευχθεῖ τό «συναφθῆναι Χριστῷ».

Δέσποινα Καλογεράκη

ΥΠΟΓΕΝΝΗΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ένα δυσοίωνο μέλλον για τη χώρα μας

Α'

Υπογεννητικότητα είναι ο μειωμένος αριθμός γεννήσεων σε μία χώρα, ιδιαίτερα όταν είναι μικρότερος ή όχι σημαντικά μεγαλύτερος από τον αντίστοιχο αριθμό των θανάτων.

Έτσι η υπογεννητικότητα μακροπρόθεσμα μπορεί να οδηγήσει σε αντίστοιχη μείωση του πληθυσμού της χώρας, ή οποία χάνει ανθρώπινο δυναμικό για αξιοποίηση σε βάθος χρόνου και ο πολιτισμός της χάνει τη δυνατότητα να μεταδοθεί από γενιά σε γενιά.

Σύμφωνα με την Έλληνική Στατιστική Αρχή (ΕΛΣΤΑΤ) οι γεννήσεις στην Ελλάδα κατά το 2018 ανήλθαν σε 86.440 καταγράφοντας μείωση 2,4% σε σχέση με το 2017 που ήταν 88.533. Οι θάνατοι, κατά το 2018, ανήλθαν σε 120.297 καταγράφοντας μείωση 3,4% σε σχέση με το 2017 που ήταν 124.501. Οι θάνατοι υπερτερούν των γεννήσεων το 2018 κατά 33.857.

Οι αριθμοί «μιλούν»! Επιβεβαιώνουν ότι ένα άπαισιόδοξο και ανασφαλές μέλλον προδιαγράφεται για τη χώρα μας τά επόμενα χρόνια λόγω των επιπτώσεων της υπογεννητικότητας και της γήρανσης του πληθυσμού της. Το σοβαρότερο βέβαια όλων είναι ότι σε

μία χώρα όπως η Ελλάδα, με τόσα άνοιχτά μέτωπα γύρω της, μειώνεται το μαχητικό δυναμικό που θα υπερασπιστεί την πατρίδα μας.

Οι βασικότερες αιτίες της υπογεννητικότητας στη χώρα μας είναι:

- ❑ Η αποκοπή των Νεοελλήνων από τις παραδόσεις, οι οποίες τιμούσαν την πολυτεκνία.

- ❑ Η χαλάρωση του θεσμού της οικόγενειας.

- ❑ Η εύκολία των διαζυγίων.

- ❑ Οι γάμοι σε μεγαλύτερη ηλικία, όταν τά περιθώρια γονιμότητας μικραίνουν.

- ❑ Η αντισύλληψη και οι δυσανάλογα πολλές με τον ελληνικό πληθυσμό εκτρώσεις.

- ❑ Η διάρθρωση της ελληνικής κοινωνίας δημιουργεί συνθήκες ζωής διαφορετικές από παλαιότερες εποχές, στίς οποίες εξαιτίας των αγροτικών και άλλων εργασιών τά πολλά παιδιά ήταν απαραίτητα, ενώ σήμερα εξέλιπε και ή πρακτική ανάγκη της πολυτεκνίας.

- ❑ Ο υπερκαταναλωτισμός της εποχής μας έχει ανεβάσει σε ύψηλο επίπεδο τά έξοδα της οικόγενειας και επηρεάζει αρνητικά την αύξηση των

μελών της.

❑ 'Ο εϋδαιμονισμός καλλιεργεί ως πρότυπο ζωής τήν άτομική καλοπέραση καί κατά συνέπεια οί νέοι γονεῖς δέν ἐπιθυμοῦν νά διαθέσουν περισσότερο κόπο καί χρόνο γιά τά παιδιά.

❑ 'Η ζωή στίς πολυκατοικίες καί ὁ ἀστικός τρόπος ζωής δέν εϋνοοῦν τή συμβίωση πολλῶν μελῶν στόν ἴδιο χώρο.

❑ Λόγοι υγείας ἐξαιτίας καταχρήσεων, ὅπως τό ἀλκοόλ, τό κάπνισμα, ἡ παχυσαρκία κτλ., πού δημιουργοῦν δυσκολίες τεκνοποίησης.

❑ 'Η οἰκονομική κρίση πού μαστίζει τήν ἐλληνική κοινωνία, ἡ ὑψηλή ἀνεργία καί ἡ ἐπακόλουθη δυσκολία τῶν νέων νά δημιουργήσουν οἰκογένεια.

❑ 'Η μετανάστευση νέων στό ἐξωτερικό. Περισσότεροι ἀπό 400.000 Ἑλληνες μετανάστευσαν στό ἐξωτερικό τήν τελευταία πενταετία.

❑ 'Η μειωμένη παρουσία τοῦ κοινωνικοῦ κράτους γιά τήν ἐνίσχυση τῶν νέων οἰκογενειῶν σέ ἀντίθεση μέ τή συνταγματική ἐπιταγή.

❑ Κυρίως δέ ἡ ἀπομάκρυνση τῆς πλειοψηφίας τῶν νέων ἀπό τήν Ἐκκλησία, πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τή μειωμένη ἐπιρροή τοῦ λόγου της καί τοῦ σωτήριου μηνύματός της.

Ἡ ὑπογεννητικότητα ὡς σοβαρότατο πρόβλημα τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ἀναγνωρίζεται ἀπό ὅλα τά κόμματα, ἐπειδή ὅμως τά αἷτια ἀλλά καί τά ἀποτελέσματά του εἶναι μακροπρόθεσμα δέν ἔχει ἄμεσο ἀντίκρισμα ἢ κομματικό ὄφελος, γι' αὐτό δέν ἀποτελεῖ πρώτη προτεραιότητα, ὅπως θά τοῦ ἄξιζε. Ὡς πολύ σημαντικό θέμα ἡ Ἑλληνική Βουλή τό συμπεριέλαβε στό Ἑλ-

ληνικό Σύνταγμα κατά τήν ἀναθεώρηση τοῦ 2001, ὅπου στό ἄρθρο 21 §5 ἀναφέρεται ὅτι: «Ὁ σχεδιασμός καί ἡ ἐφαρμογή τῆς δημογραφικῆς πολιτικῆς, καθῶς καί ἡ λήψη ὅλων τῶν ἀναγκαίων μέτρων ἀποτελεῖ ὑποχρέωση τοῦ Κράτους». Κανένα ἀπό τά κόμματα πού κυβέρνησαν ἀπό τό 2001 καί μετὰ δέν ἔλαβε σοβαρά ὑπ' ὄψιν του τή συγκεκριμένη συνταγματική ἐπιταγή. Μόνη ἐξαίρεση ἡ περίοδος 2004 - 2009, πού ἐλήφθησαν σημαντικά μέτρα μέ στόχο τήν ἐνίσχυση τῆς γεννητικότητας, μέ ἔμφαση στίς πολύτεκνες καί τρίτεκνες οἰκογένειες. Αὐτά τά μέτρα περιλάμβαναν οἰκονομικές ἐνισχύσεις ἀλλά καί μέτρα θεσμικοῦ χαρακτήρα μέ εϋεργετικό οἰκονομικό ἀντίκτυπο. Ἀκόμη αὐξήθηκε τό διάστημα τῆς ἄδειας μητρότητας γιά τίς μητέρες πού ἐργάζονταν στόν ἰδιωτικό τομέα. Στά περισσότερα ἀπό αὐτά τά μέτρα ἔγινε δραστική περικοπή μετά τήν ὑπαγωγή τῆς χώρας μας στό μνημόνιο. Τήν ἴδια περίοδο (τοῦ μνημονίου) καταργήθηκαν εϋεργετικά μέτρα παλαιότερων κυβερνήσεων, μέ ἐνδεικτικά παραδείγματα τήν κατάργηση νόμου τοῦ 1994 γιά τήν αὔξηση τοῦ ἀφορολόγητου γιά τίς πολύτεκνες οἰκογένειες καί τοῦ νόμου τοῦ 1990 γιά τήν ἰσόβια σύνταξη τῆς πολύτεκνης μητέρας. Ἡ Ἑλλάδα πλέον βρίσκεται στίς τελευταίες θέσεις μεταξύ τῶν χωρῶν τῆς Ε.Ε. ἀναφορικά μέ τήν ἐφαρμογή πολιτικῶν γιά τή στήριξη τῆς μητρότητας καί τῶν γεννήσεων.

Λοιπόν, ἡ κατάσταση εἶναι μή ἀναστρέψιμη; Θά τό δοῦμε σύν Θεῷ σέ ἐπόμενο τεῦχος.

Γ. Κυρίζογλου

Τροπάριο Αἰνῶν τῆς ἐορτῆς

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι στεφανώσωμεν τοὺς Διδασκάλους; Τοὺς διηρημένους τοῖς σώμασι καὶ συνημμένους τῷ Πνεύματι, τοὺς τῶν θεοφόρων πρωτοστάτας, Τριάδος τοὺς ἰσαρίθμους καὶ θεράποντας, φωστῆρας τῆς οἰκουμένης διαλάμποντας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, οὓς στεφάνοις δόξης ὡς νικήσαντας στεφανοῖ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Μετάφραση

Μέ ποιά στέμματα ἐπαίνων νά στεφανώσουμε τοὺς Διδασκάλους; Αὐτοὺς πού εἶχαν ξεχωριστά σώματα, ἀλλά ἓνα Πνεῦμα, τοὺς πρωτοστάτες τῶν θεοφόρων, πού ἦταν ἰσάριθμοι καὶ διάκονοι τῆς Τριάδος, φωστῆρες λαμπροὶ τῆς οἰκουμένης, στύλοι τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοὺς ὡς νικητές τοὺς στεφανώνει μέ στεφάνια δόξης ὁ Χριστός ὁ Θεός μας, πού ἔχει τὸ μέγα ἔλεος.

Δάσκαλε...

Σημαίνουν οἱ γλυκὴς ὀρθρινές καμπάνες. Κατευθύνει ὁ ρυτιδιασμένος δάσκαλος τὰ βήματά του στὴν ἐκκλησία τῶν ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, πού σήμερα πανηγυρίζει. Πηγαίνει νά τιμήσει τὰ ἅγια αὐτὰ πρότυπα, τοὺς προστάτες τῆς παιδείας. Πηγαίνει νά παρακαλέσει γιὰ τόσοις παλιούς μαθητές καὶ συναδέλφους του, πού κι αὐτοὶ σήμερα γιορτάζουν. Προπάντων πάει νά ἱκετέψει γιὰ τὰ σημερινά ἀνερμάτιστα νιάτα καὶ τοὺς σύγχρονους ἐκπαιδευτικούς, πού τὸ ἔργο τους ὅσο ποτὲ δυσκόλεψε, ἀφοῦ ὁ ὀρίζοντας τῆς παιδείας ὅσο ποτὲ σκοτείνιασε.

Τέτοια μέρα, τί δέν ζωντάνεψε στή μνήμη του! Παρήλασαν από τό μυαλό του γενιές καί γενιές παιδιών, πρόσωπα πολλών συναδέλφων του. Μέ έμπιστοσύνη τούς ανέθεσε όλους στήν πατρική θεϊκή άγκαλιά. Γαλήνιος καί ήρεμος έτοιμάζεται νά κατεβεί τά σκαλιά τοῦ ναοῦ, ὅταν ἕνας άντρας τόν πλησιάζει.

-Έπιτέλους σās βρήκα! Ρωτοῦσα γιά σās. Σās ἔφαχνα. Σήμερα χαίρομαι πού οί κόποι μου δέν πήγαν χαμένοι.

Εἶστε ὁ συμπαθητικός καί χαμογελαστός δάσκαλός μου. Σās εἶχα στίς δύο τελευταῖες τάξεις τοῦ δημοτικού.

-Παιδί μου, άδυνατῶ νά σέ άναγνωρίσω. Σās θυμᾶμαι μικρά καί τώρα γινήκατε μεγάλοι άντρες.

-Ποῦ νά μέ άναγνωρίσεις, δάσκαλε; Τό μικρό άτίθασο άγοράκι μεγάλωσε. Σπούδασα. Έκανα οίκογένεια. Έμενα χρόνια σ' ἄλλη πόλη. Τώρα τελευταῖα πήρα μετάθεση κι ἤρθα καί πάλι στόν τόπο τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Χαίρομαι πού τέτοια μέρα άνταμώνω ἕναν από εκείνους τούς εύεργέτες μου πού στάθηκαν δίπλα μου καί σμίλεψαν τόν χαρακτήρα μου. Θά 'θελα νά σφίξω εύγνώμονα τό χέρι σου, δάσκαλε, καί νά τό φιλήσω σεβαστικά.

Μοῦ 'μαθες πολλά. Μπορεῖ, ὅταν μās μιλοῦσες, ἐγώ μέ τίς ζωηράδες

μου νά σοῦ ἔδινά τήν έντύπωση ὅτι δέν σέ πρόσεχα. Κι ὅμως τά δυνατά σου λόγια, τά γεμάτα αλήθεια καί άγάπη, δέν ἔπεφταν στό κενό. Κέρδιζαν ἔδαφος μέσα μου. Μέ τί μεράκι έτοιμάζες τίς γιορτές μας! Πραγματικά, άνέσταινες μέσα μας τά μεγάλα ιδανικά τῆς πίστης, τῆς πατρίδας, τῆς οίκογένειας. Κι ἤρθε καιρός οί ρίζες πού φύτεψες μέσα μου νά βλαστήσουν καί νά δώσουν καρπούς. Εύχαριστῶ τόν Θεό γι' αὐτή τήν εύτυχή συγκυρία τοῦ τότε καί τοῦ τώρα.

Δέξου αὐτή τήν ὥρα, δάσκαλε, τήν ταπεινή μου κατάθεση, τήν πηγαία εύχαριστία μου.

Σ' εύχαριστῶ γιά τά γράμματα πού μοῦ δίδαξες.

Σ' εύχαριστῶ γιά τίς γνώσεις πού μοῦ πρόσφερες.

Σ' εύχαριστῶ, γιατί μέ πρόσεξες κι άσχολήθηκες μαζί μου ύπομονετικά.

Κυρίως ὅμως σ' εύχαριστῶ γιά τά ιερά γράμματα πού μετάγγισες μέσα μου· μοῦ άνοιξες τό παράθυρο γιά τήν αἰωνιότητα. Χάρη σ' αὐτά ἐγώ σήμερα μπορῶ νά στέκομαι ὀρθός καί ν' άντιστέκομαι στό άμαρτωλό ρεῦμα τῆς άλλοπρόσαλλης έποχῆς μας.

Τόν άκουγε ὁ δάσκαλος δακρυσμένος καί δέν τόν διέκοπτε. Καμάρωνε τόν παλιό του μαθητή, πού μέσ τήν άνέλιξή του κρατοῦσε θαλερή τήν άρετή τῆς εύγνωμοσύνης. Τά ὕγρά του μάτια θαρρεῖς καί ίκέτευαν γιά τά νιάτα τοῦ σήμερα καί γιά ὅσους άπέμειναν νά σπέρνουν πίστη καί έλπίδα στίς παιδικές ψυχές.

Γ.Μ.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἦλθε στή γῆ (Μθ 4,12-17)

Ὁ σκοπός γιά τόν ὅποιο ἡ Ἐκκλησία μας κάθε χρόνο γιορτάζει τὰ Χριστογεννα, τήν Περιτομή καί τὰ Θεοφάνια φαίνεται στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς μετά τὰ Φῶτα.

Στό Εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε σήμερα ὁ Κύριός μας ἀπευθύνει ἕνα διάγγελμα, καθώς ἀρχίζει τό δημόσιο κήρυγμα· «μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Αὐτό εἶναι τό μήνυμα τῆς πίστεώς μας, τό μήνυμα τῆς ζωῆς μας, τῆς λυτρώσεώς μας καί τῆς χαρᾶς μας. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἦλθε στή γῆ. Καί τί εἶναι αὐτή ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν; Εἶναι ὅ,τι ὠραῖο καί ὑψηλό ἐπιθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι ἡ αἰώνια ζωή, ἡ ὁμορφη, ἡ χαρούμενη ζωή. Καί ἀκόμα ὅλα ἐκεῖνα τὰ μεγάλα καί σπουδαῖα πού λαχταράει ἡ ψυχή μας. Μέσα στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ἡ ἀγάπη· καί ὅλοι διψοῦν γιά ἀγάπη. Μέσα στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ἡ εἰρήνη, ἡ ἀληθινή εἰρήνη, ἡ πραγματική δημοκρατία, ἡ ἀλήθεια, ἡ ἐνότητα. Στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι μιὰ ζωή χωρίς πόνο καί χωρίς κακία, χωρίς ἀρρώστια καί χωρίς ψευτιά καί συκοφαντία. Ὅλα αὐτά τὰ σπουδαῖα καί μεγάλα πού λαχταροῦμε καί ζητοῦμε τά συμπεριλαμβάνει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Αὐτή ἦλθε ὁ Χριστός νά μᾶς φέρει στή γῆ, γιά νά τή ζήσουν οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ, νά τήν προγευθοῦν, νά τήν δοκιμάσουν καί κατόπιν αἰώνια νά τήν ἀπολαύσουν καί στούς οὐρανοῦς. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ πού κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανό στή γῆ καί παίρνει

τούς ἄνθρώπους ἀπό τή γῆ καί τούς ἀνεβάζει στόν οὐρανό.

Ὁ δρόμος γιά νά μπουῖν οἱ ἄνθρωποι στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνοίγει μέ τή μετάνοια. «Μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Τό μεγαλύτερο κακό, ἀδελφοί μου, χειρότερο ἀπό τήν ἀρρώστια, φοβερότερο ἀπό τόν πόλεμο, ἀπό τόν θάνατο, ἀπό ὅλα τὰ κακά εἶναι ἡ ἀμαρτία. Γιατί; Διότι ὅλα αὐτά τὰ κακά εἶναι προσωρινά, σ' αὐτό τόν κόσμο μᾶς βασανίζουν. Ἡ ἀμαρτία εἶναι αἰώνιο κακό, εἶναι ἡ ἀρρώστια τῆς ψυχῆς. Αἰώνια ὁ ἄνθρωπος θά πάσχει ἀπό τόν καρκίνο καί τήν ἀναπηρία τῆς ἀμαρτίας. Ἀμαρτία εἶναι ὁ πόλεμος τῆς ψυχῆς μέ τόν Θεό, νά ἔχεις τόν Θεό αἰώνια ἐχθρό σου. Ἡ ἀμαρτία εἶναι ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς. Καί ὅταν λέμε θάνατος τῆς ψυχῆς, δέν ἐννοοῦμε ὅτι ἡ ψυχὴ ἐξαφανίζεται, ὅπως λένε οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ καί ἄλλοι. Ὅταν λέμε θάνατος τῆς ψυχῆς, ἐννοοῦμε τόν χωρισμό τῆς ψυχῆς ἀπό τόν Θεό.

Ἀκόμη, ὅλα τὰ κακά, ἂν τό καλοεξετάσουμε, προέρχονται ἀπό τήν ἀμαρτία. Γιατί ὑπάρχει φτώχεια; Ἐξαιτίας τῆς ἀμαρτίας. Εἴτε αὐτή ἡ ἀμαρτία εἶναι ἡ τεμπελιά, ἡ φυγοπονία εἴτε ἡ σπατάλη, ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ φιλαργυρία, τό ἀποτέλεσμα εἶναι νά πεθαίνουν ἀπό τήν πείνα ἐκατομμύρια ἄνθρωποι στή γῆ, στίς ὑποανάπτυκτες χώρες ἀλλά, παρακαλῶ, καί ἐκατομμύρια ἄνθρωποι στή γῆ νά πεθαίνουν ἀπό τήν καλοφαγία καί τόν εὐδαιμονισμό.

Ἀκόμη ἡ ἀμαρτία εἶναι ἡ αἰτία καί γιά

τίς ἀρρώστιες. Ἀπό ποῦ ἡ παχυσαρκία, ἀπό ποῦ ὁ διαβήτης καί τόσες ἄλλες ἀρρώστιες, ὅπως τό ἔιτζ; Ἀλλά καί γενικότερα ἐξαιτίας τῆς πρώτης ἀμαρτίας πού διέπραξε ὁ ἄνθρωπος ἄρ-
χισε ἡ ἀνθρώπινη ράτσα νά ἐκφυλίζεται καί νά ἀρρωσταίνει.

Καί ἀπό ποῦ ὁ πόλεμος; Ἀπό τήν ἀμαρτία. Ἡ ἀμαρτία λοιπόν εἶναι τό μεγαλύτερο κακό.

Καί τό φοβερότερο εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ἀ-
μαρτωλοί. Κανένας δέν εἶναι ἀναμάρτητος.

Τότε, εἴμαστε ὅλοι καταδικασμένοι; "Ὡ, θά ἤμασταν τραγι-
κοί. Ἀλλά τί λέει τό σημερινό μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου: "Ἐρχεται
ὁ Χριστός μας πού ὀνομάζεται Ἰησοῦς. Καί τό ὄνομά του Ἰησοῦς
σημαίνει σωτήρας, μᾶς σώζει ἀπό τήν ἀμαρτία. "Ἐρχεται ὁ Χριστός
νά σώσει ὅλο τόν ἀμαρτωλό κόσμο ἀπό τήν ἀμαρτία.

Γιατί ὅμως δέν σώζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι; Διότι δέν θέλουν νά πιστέψουν
στόν Χριστό καί νά μετανοήσουν. Τό νά πιστέψει ὁ ἄνθρωπος στόν Χριστό εἶναι πάρα
πολύ ἀπλό. Ποιός ἀρρωστος δέν θέλει τόν γιατρό; Ποιός τυφλός δέν θέλει τά μάτια
του, ποιός πεινασμένος δέν θέλει τροφή; Καί οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀρρωστοί, τυφλοί,
πεινασμένοι. Τότε γιατί δέν πιστεύουν στόν Χριστό; Γιατί δέν θέλουν νά μετανοήσουν.
Ἡ δυσκολία δέν εἶναι στήν πίστη. Εἶναι στή μετάνοια. Πῶς ὁ χαρτοπαίκτης νά πιστέ-
ψει στόν Χριστό, ὅταν ἡ πίστη ἀπαιτεῖ νά κόψει τό χαρτοπαίγνιο; Πῶς νά πιστέψει ὁ
ἀλκοολικός, ὅταν ἡ πίστη ἀπαιτεῖ νά ἀλλάξει ζωή καί νά ἀφήσει τό ποτό; Ὁ ἄλλος
εἶναι φιλάργυρος, ὁ ἄλλος κάνει ἄλλες ἀτιμίες. Γιά νά πιστέψεις στόν Χριστό πρέπει
νά τά ἐγκαταλείψεις αὐτά, νά μετανοήσεις. "Αν δέν ἀνοίξεις τήν καρδιά σου μέ τή με-
τάνοια, πῶς θά μπεῖ ὁ Χριστός μέσα μέ τήν πίστη; «Μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασι-
λεία τῶν οὐρανῶν».

Ἀδελφοί μου, μετάνοια εἶναι νά κλαίω κάθε μέρα στήν προσευχή μου γιά τίς ἀμαρ-
τίες μου καί νά λέω: «Χριστέ μου, συγχώρεσέ με». Ἀλλά αὐτή ἡ μετάνοια, πού τήν ἔ-
χουν καί οἱ εὐαγγελικοί, εἶναι σάν ἔγγραφο πού τό γράφω ἀλλά δέν ἔχει σφραγίδα
καί ὑπογραφή, δέν ἔχει κύρος. Καί πότε τό ἔγγραφο τῆς μετανοίας μου παίρνει σφρα-
γίδα καί ὑπογραφή; "Όταν πάω στόν ἐξομολόγο, στόν πνευματικό καί ἐξομολογηθῶ
τίς ἀμαρτίες μου. Τότε ὁ ἐξομολόγος, πού μοῦ δίνει τήν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν, βάζει
στή μετάνοιά μου τή σφραγίδα. Αὐτό τό κύρος καί τή σφραγίδα τά ἔχει ὁ πνευματικός
ἀπό τόν Χριστό πού ἔδωσε τήν ἐξουσία στούς ἀποστόλους καί στούς ἱερεῖς νά συγ-
χωροῦν ἢ νά μή συγχωροῦν ἀμαρτίες.

"Όλες οἱ γιορτές τοῦ δωδεκαμήρου συνοψίζονται καί καταλήγουν σέ μία μεγάλη
ἀποκάλυψη, ὅτι ὁ Χριστός μας εἶναι ὁ Θεός πού ἔγινε ἄνθρωπος: ὁ Ἰησοῦς πού σώ-
ζει. Γιά νά ἀπολαύσουμε τή σωτηρία του, γιά νά ἀπολαύσουμε τή συντροφιά του, γιά
νά ἔχουμε τήν ἀγάπη του, τό μήνυμα εἶναι ἕνα· «μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν».

Στ. Ν. Σάκκος
Κυριακή 10-1-1988, Waiblingen Γερμανίας

«Όλα για την Ελλάδα!»

- Νέα χρονιά, νέα αρχή! Καλή και εύλογημένη, παιδιά, εύχομαι καθώς περνώ από τα θρανία τους και τα χαιρετώ ένα - ένα.

- "Ε, κυρία... τί νέα αρχή; "Όλα στραβά κι ανάποδα στην πατρίδα μας... έτσι λέει ο μπαμπάς μου.

- Ναί, κι έμένα λέει ότι οί πολιτικοί μας φτάνει για την όλη κατάσταση!

- Άλήθεια; κάνω μέ άπορία.

- "Ε, ναί, κυρία. Έσείς δέν μδς λέτε ότι ή έξουσία φθείρει...; "Όλοι αύτοί πού την έχουν ξέχασαν μάλλον για ποίο λόγο κυβερνάνε.

- "Ετσι γίνεται συνήθως, Μιχάλη. "Αν καί... υπάρχουν πάντοτε προσωπικότητες πού δέν μπορεί νά άγγίξει καί νά φθείρει ή έξουσία. Διάβαζα αυτές τίς ήμέρες για έναν σπουδαίο Έλληνα, στρατιωτικό καί πολιτικό.

- Καί τί έκανε αύτός;

- "Εχετε άκούσει για τόν «Μαύρο Καβαλάρη»; Ήταν τό παρατσούκλι του

μετά τούς Βαλκανικούς Πολέμους καί τή Μικρασιατική Έκστρατεία. Έγραψε ιστορία: μέσα σέ λίγες έβδομάδες, μετά την καταστροφή του 1922, όργάνωσε τή Στρατιά του Έβρου καί έσωσε τά νησιά του άνατολικού Αιγαίου, άπειλώντας μέ προέλαση στην Κωνσταντινούπολη.

- "Α, τόν θυμάμαι από τό βίντεο πού μδς δείξατε! Ένας άδύνατος μέ μουστάκι, λίγο μελαχρινός!

- Άκριβώς! Τό όνομά του τό θυμάστε;

- Νικόλαος Πλαστήρας! φωνάζει ό Ματθαίος από τό τελευταίο θρανίο.

- Δέν ξέρω τί νά σδς πρωτοπώ για τή ζωή του! Έγινε τρείς φορές πρωθυπουργός τής Ελλάδας καί έμεινε παράδειγμα για την άνιδιοτέλεια καί τό ήθος του, άφου μπήκε στην πολιτική πάμπλουτος καί βγήκε πάμφτωχος! Είχε δώσει μάλιστα στους συγγενείς του μία περιεργή έντολή: νά μή χρησιμο-

ποιούν τό όνομα Πλαστήρας.

- Γιατί, κυρία;

- Για νά μήν τούς έξυπηρετούν ώς συγγενείς του πρωθυπουργού! "Ε, κυρία;

- Άκριβώς, Νίκο! Άκούστε μία έκπληκτική ίστορία: Ό άδελφός του ήταν άνεργος. Τό έργοστάσιο ζυθοποιίας «ΦΙΞ» ζητούσε όδηγό καί πήγε νά κάνει αίτηση. Ό υπάλληλος τόν ρώτησε πώς λέγεται. Έκείνος δίσταζε νά πεί τό όνομά του, έχοντας στόν νοΰ του τήν έντολή του άδελφού του. Τόν ρώτησε δύο καί τρείς φορές, ώσπου αναγκάστηκε νά όμολογήσει ότi τόν λένε Πλαστήρα. Παραξενεμένος ό υπεύθυνος ζήτησε νά μάθει άν συγγενεύει μέ τόν πρωθυπουργό. Μέ πολύ δισταγμό άποκάλυψε ότi εΐναι άδελφός του καί παρακάλεσε νά μήν τό μάθει. Ό Πλαστήρας όμως τό έμαθε κι άφού τόν κάλεσε στό σπίτι του τόν επέπληξε καί του άπαγόρευσε νά αναλάβει αύτή τήν έργασία λέγοντάς του: «"Αν έχεις ανάγκη, κάτσε έδώ νά μοιραζόμαστε τό φαγητό μου». Καί δέν τόν άφησε νά πάει.

- Άπίστευτο, κυρία!

- Θέλετε νά σάς διηγηθώ άκόμα μία;

- Ναί, ναί...

Τά παιδιά μέ παρακολουθούν άπνευστί.

- Ό Πλαστήρας ήταν άρρωστος άπό φυματίωση καί έμενε σέ ένα μικρό σπιτάκι. Του πρότειναν νά του βάλουν ένα τηλέφωνο δίπλα στό κρεβάτι άλλ' αύτός άρνήθηκε λέγοντας: «Μά τί λέτε; Ή Έλλάδα πένεται -εΐναι δηλαδή φτωχή- κι έμένα θά μου βάλετε τηλέφωνο;». Άλλες φορές έστελνε καί του άγόραζαν ψωμί, έλιές καί λίγη φέτα. Κι ένώ του υπενθύμιζαν ότi είχε ανάγκη

καλύτερου φαγητού λόγω τής άρρώστιας, εκείνος μέ άπλότητα τούς άπαντούσε: «Τί κάνω; Σκάβω για νά καλωτρώω;».

Κάποια φορά ό Πλαστήρας δέχθηκε τήν επίσκεψη τής βασίλισσας Φρειδερίκης στό σπίτι του κι εκείνη ξεπλάγη, όταν είδε νά χρησιμοποιεί ράντζο για τόν ύπνο του καί τόν ρώτησε τόν λόγο. Ή άπάντηση ήρθε άφοπλιστική: «Συνήθισα, Μεγαλειοτάτη, τό ράντζο άπό τόν στρατό καί δέν μπορώ νά τό άποχωριστώ».

Κάποτε ένας στενός του φίλος, ό Μοάτσος, είχε πάρει τήν πρωτοβουλία νά του έξασφαλίσει μόνιμη στέγη, για νά μήν περιφέρεται σέ ένοικιαζόμενα δωμάτια. Πήγε λοιπόν σέ μία Τράπεζα, μίλησε μέ τόν διοικητή καί εκείνος δέχτηκε νά του δώσει δάνειο μέ τούς καλύτερους όρους. Ό Μοάτσος έτρεξε περιχαρής στόν Πλαστήρα καί εκείνος, άφού έσχισε τό έντυπο, του είπε: «Μέ τί μούτρα θά βγώ στόν δρόμο, άν μαθευτεί πώς έγώ πήρα δάνειο για σπίτι;».

- Τί μεγάλος άνδρας, κυρία!

- Κι όταν ό εκδότης Δημήτρης Λαμπράκης δώρισε στόν Πλαστήρα ένα ώραίο χρυσό στυλό, ό στρατηγός κάλεσε τόν φίλο του Άνδρέα καί του είπε: «Έγώ δέν βάζω χρυσές ύπογραφές. Μοΰ φτάνει τό στυλουδάκι μου. Νά τό στείλεις πίσω. Δέν θέλω δώρα. Γιατί τά δώρα φέρνουν καί αντίδωρα!»!

Καί νά σάς πω καί τό πιό συγκινητικό; Όταν πέθανε, δέν άφησε πίσω του άκίνητα ή καταθέσεις σέ τράπεζες. Ό ίδιος δέν παντρεύτηκε ποτέ καί δέν είχε δικά του παιδιά, αλλά φρόντιζε κάποια όρφανά πολέμου, πού είχε πάρει υπό τήν προστασία του. Ή κληρονομιά πού άφησε στήν όρφανή ψυχοκόρη του

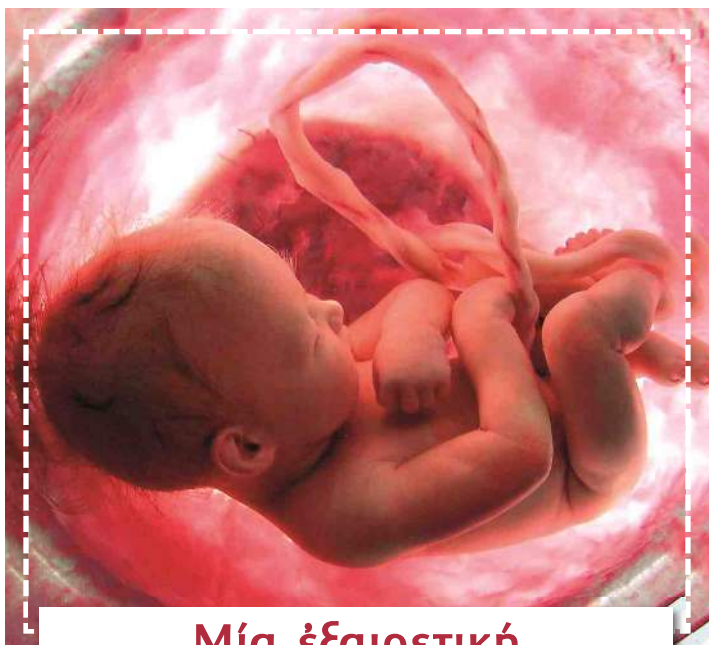
Ήταν 216 δραχμές, ένα δεκαδόλλaro καί μία λακωνική προφορική διαθήκη: «Όλα γιά τήν Έλλάδα»! Βρέθηκε επίσης στά άτομικά του είδη ένα χρεωστικό του Στρατού γιά ένα κρεβάτι καί 8 δρχ. μέ σημείωση νά δοθοῦν στό Δημόσιο, ὥστε νά μή χρωστά στήν Πατρίδα.

Άκόμα καί τό νεκρικό κουστούμι ἦταν δῶρο ἐνός φίλου του, γιάτί ὁ ἴδιος τόν μισθό του τόν πρόσφερε διακριτικά σέ ἄπορους καί ὀρφανά παιδιά. Ὁ γιατρός πού ἦταν παρών καί ὑπέγραψε τό πιστοποιητικό θανάτου μέτρησε στό κορμί του 27 σπαθιές καί 9 σημάδια ἀπό βλήματα.

- Αὐτός, κυρία, εἶναι ἥρωας! Δέν εἶναι πολιτικός...

- Νά πού μποροῦν καί οἱ πολιτικοί, παιδιά, νά γίνουν ἥρωες, ὅταν ἀγαποῦν τήν πατρίδα πάνω ἀπό τόν ἑαυτό τους! Μακάρι νά βγοῦν ἀπό σᾶς νέοι «Πλαστήρες», πού θά πλάσουν μία Έλλάδα φωτεινή καί μεγάλη! Πού θά ἔχουν σύνθημά τους τή δική του διαθήκη: «Όλα γιά τήν Έλλάδα»!

M.E.X.

Μία ἐξαιρετική ἐκδήλωση-ἐνημέρωση

Θερμά συγχαρητήρια στό κίνημα «Άφήστε με νά ζήσω» καί στά 22 χριστιανικά σωματεία τῆς Θεσσαλονίκης, πού στίς 30 Νοεμβρίου τοῦ περασμένου ἔτους συνδιοργάνωσαν τήν ἐκδήλωση «Υπέρ τῆς ζωῆς καί ἐναντίον τῶν ἐκτρώσεων» στή συμπρωτεύουσα ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ὅπως νωρίτερα στήν Ἀθήνα καί στή Λάρισα, ἔτσι καί στήν πόλη μας πλῆθος μαθητῶν Γυμνασίου -Λυκείου καί φοιτητῶν εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἐνημερωθοῦν ἀπό χεῖλη ὑπεύθυνα καί μέ σχετικές προβολές γιά τό θέμα τῶν ἀμβλώσεων. Συγχαίρουμε τούς συμμετέχοντες γιατρούς πού τιμοῦν τήν ἀποστολή τους καί τηροῦν πιστά τόν ὄρκο τοῦ Ἱπποκράτη «... Οὐ δώσω δέ οὐδέ φάρμακον οὐδενὶ αἰτηθεὶς θανάσιμον οὐδέ ὑφηγήσομαι ξυμβουλίην τοιήνδε· ὁμοίως δέ οὐδέ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω...». (Δέν θά δίνω οὔτε θανατηφόρο φάρμακο σέ κανέναν, ἀκόμη κι ἂν μοῦ τό ζητήσῃ, οὔτε θά κάνω τέτοια ὑπόδειξη. Ὅμοίως, δέν θά δώσω σέ ἔγκυο μέσο πού προκαλεῖ ἔκτρωση).

Τοὺς εὐχαριστοῦμε γιά ὅλο τόν κόπο καί τόν χρόνο πού διέθεσαν καί γιά κάθε θυσία, στήν ὁποία

υποβλήθηκαν. Νά είναι βέβαιοι ότι οί μαθητές καί οί νέοι τής Θεσσαλονίκης έλαβαν τό μήνυμά τους καί τό μετέφεραν ήδη στίς τάξεις τών σχολείων τους καί στά πανεπιστημιακά έδρανα.

Κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα στή ζωή από τήν ώρα τής σύλληψής του. Ούτε τό σώμα πού τόν φιλοξενεί ούτε κανείς άλλος έχει τήν έξουσία νά τοῦ τή στερήσει. Ἀκόμη καί ἂν τό ἐπιτρέπουν οί νόμοι τοῦ κράτους σέ κάποιες χώρες, δέν τό ἐπιτρέπουν οί ἄγραφοι νόμοι τής ήθικῆς καί τής ἀνθρωπιᾶς· τό ἀπαγορεύει ρητῶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄμβλωση, ἐξάλλου, διαρκεῖ μόνο λίγα λεπτά, ἀλλά οί συνέπειές της βασανίζουν τή μητέρα γιά μία ζωή.

Τέτοιες προσπάθειες δίνουν φίλημα ζωῆς στήν Ἑλλάδα μας καί πνοή ἐλπίδας σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα.

Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ μᾶς τό ἔστειλε φοιτήτρια πού παρακολούθησε τήν ἐκδήλωση.

Συγκλονιστικά ἦταν τά ὅσα παρακολουθήσαμε στήν ἐκδήλωση γιά τίς ἐκτρώσεις. Οἱ παρουσιάσεις, πού διανθίζονταν μέ ἀνάλογο ἐποπτικό ὑλικό, μᾶς πληροφόρησαν γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ ἐμβρύου καθ' ὅλη τή διάρκεια τής ἐγκυμοσύνης, ἀλλά καί γιά τίς πρακτικές πού χρησιμοποιοῦνται σήμερα, ὥστε νά τερματιστεῖ ἡ κύηση. Οἱ ἀποτροπιαστικές εἰκόνες, οἱ προσωπικές ἱστορίες καί τά σοκαριστικά στατιστικά νούμερα ἤρθαν νά ταραξοῦν τήν προσωπική συνείδηση τοῦ καθενός, ἀλλά καί νά ἐπαναφέρουν γιά μία ἀκόμη φορά τό κλασικό πιά στίς μέρες μας ἐρώτημα: «Μά εἶναι δυνατόν νά παλεύει κανείς γιά τό αὐτονόητο;».

Ὅσοι παρευρεθήκαμε, λίγο πολύ περιμέναμε νά ἀκούσουμε στοιχεῖα πού θά μᾶς προβλημάτιζαν, ἀλλά ὅσα παρακολουθήσαμε ξεπέρασαν σέ ἀποτροπιασμό τή φαντασία μας. Ἡ μικρή καρδιά του χτυπᾷ, νιώθει πόνο, ὅλα τά ὄργανά του ἔχουν δημιουργηθεῖ, ἀλλά μέ τήν προστασία τοῦ νόμου, τό ἀγέννητο παιδί ἐπιτρέπεται νά «ρουφηχτεῖ» ἀπό τή μήτρα, νά κομματιαστεῖ καί, μέ

ιατρικές παρεμβάσεις -ρουτίνας πιά-, νά τοῦ ἀφαιρεθεῖ τό δικαίωμα τής ζωῆς, σέ μία ἐποχή πού παλεύει γιά τά δικαιώματα... Αὐτό πού δέν εἴχαμε συνειδητοποιήσει, εἶναι ὅτι τό πρόβλημα ἔχει φτάσει πιά στό ἀποκορύφωμά του καί στή χώρα μας. Τά μικρά, ἀθῶα θύματα πού θρηνοῦμε, εἶναι περισσότερα ἀπό τούς νεκρούς τῶν πολέμων πού ἔζησε τοῦτος ὁ τόπος. Καί ὅλα αὐτά τήν ώρα πού τό δημογραφικό πρόβλημα ἀποτελεῖ μεῖζον θέμα στήν πατρίδα μας.

Πολλοί βρίσκονται σέ ἄγνοια ὡς πρός τήν ἐγκληματική φύση αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν, γι' αὐτό καί ἐνημερωτικές ἐκδηλώσεις ὅπως αὐτή εἶναι ἀναγκαῖες καί βοηθητικές. Ἀπό ὅποιον ἰδεολογικό χώρο καί ἂν προερχόμαστε, εἴτε πιστεύουμε στόν Θεό εἴτε ὄχι, τό γεγονός ὅτι τό ἔμβρυο ἔχει ἀνθρώπινη ὑπόσταση ἀπό τήν ἀρχή εἶναι ἕνα ἀντικειμενικό γεγονός, ἕνα ἐπιστημονικό δεδομένο. Γι' αὐτό ἡ προστασία τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ ἀδιαμφισβήτητα εἶναι ἕνα ὀφειλόμενο χρέος μας.

Α.Σ., φοιτήτρια Φιλοσοφικῆς.

Στοχασμός, θλίψη καί αποτέφρωση

Αναδημοσιεύουμε από την εφημερίδα «Η Καθημερινή» (6/11/2019) μία έπιστολή που εκφράζει όχι μόνο κάθε χριστιανό αλλά κάθε σκεπτόμενο πολιτισμένο Έλληνα.

Κύριε διευθυντά

Είμαι μία μοναχή της Ίερᾶς Μονῆς Ὁσίου Παταπίου, πού ἐπὶ 55 χρόνια τῆς πολὺτιμης ζωῆς μου ἀφιέρωσα γιὰ νὰ ζήσω μία ἄλλη ποιότητα ζωῆς. Δέν ξέρω ἂν τὰ κατὰφερα, ὁ Θεός γνωρίζει - ὅμως, ἔχω μέσα μου μία πληρότητα γιὰ ὅ,τι προσπάθησα.

Μέ ἔκπληξη εἶδα στό «Κ» τῆς κυριακάτικης «Καθημερινῆς», 13ης Ὀκτωβρίου, ἀφιέρωμα, καί μέ ἐξώφυλλο μάλιστα, στό «ἀρχιτεκτονικό θαῦμα» ὅπως τό ἀποκαλεῖτε τοῦ πρώτου ἀποτεφρωτηρίου στήν Ἑλλάδα.

Εἶσθε ἕνας ἀξιοπρεπῆς δημοσιογράφος, μέ παιδεία καί σᾶς ἐρωτῶ: Αὐτό εἶναι τό πολιτιστικό ἀποκορύφωμα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ἢ ὁ ἐξευτελισμός; Τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι βιομηχανικό κατάλοιπο, πού τό φτυαρίζεις σάν ἀπόβλητο. Ὁ ἀνθρώπος εἶναι, ἂν τό πιστεύετε, «εἰκόνα καί ὁμοίωσις Θεοῦ» καί ἀξίζει τιμῆς, σεβασμοῦ καί ἀξιοπρέπειας, ἀκόμη καί στόν θάνατό του. Πηγαίνετε στά ἐνδότερα τοῦ «κο-

σμήματος» νά φρίξετε μέ τήν ὅλη διαδίκασία καί νά φτύσετε ἀκόμη καί τό νερό πού πίνετε. Ἀκόμη καί τό σκυλί σου τό θάβεις στήν ἄκρη τοῦ κήπου σου, καί ἔχεις γι' αὐτό δύο δάκρυα.

Λυπηθήκατε τίς κάποιες χιλιάδες πού ξοδεύουν κάποιοι γι' αὐτήν τήν ἀπεχθῆ διαδικασία ἀναζητώντας τήν ἀλλοῦ. Δέν ἄκουσα νά λυπᾶται κανεῖς γιὰ τὰ ἑκατομμύρια πού δίδονται στίς ἐκτρώσεις, στήν κραιπάλη, στά ναρκωτικά, στά «καλλυντικά», στή μόδα, στούς οἴκους ἀνοχῆς, στούς πολέμους, στήν προσφυγιά, στίς σφαγές, στίς βρώμικες συναλλαγές, στήν προσπάθεια κάποιων ἰσχυρῶν, γιὰ νά εἶναι πιό δυστυχισμένος ὁ κόσμος.

Τί ὑποκρισία! Ὅχι δική σας, ἀλλά αὐτῆς τῆς παραπαίουσας κοινωνίας στή δύστυχη Ἑλλάδα ὅπως τήν κατήντησαν σήμερα. Μία χώρα χωρίς παιδεία, χωρίς ἠθικές ἀξίες, χωρίς ἰδανικά. Ὅ,τι διεστραμμένο καί ἀνώμαλο εἶναι πρόοδος στούς «καθυστερημένους» Ἕλληνες χωρίς Θεό, καί κανεῖς δέν διαμαρτύρεται,

ούτε προσμετράει τό κόστος· ή βία καί ή άναρχία εΐναι δημοκρατία καί ό άκρατος ύλισμός θεότης, στό τίποτα τής ύπάρξεώς μας.

Δέν μέ ένοχλεΐ τόσο ή άποψΐς τους, άν καί άποκρουστική, ό κάθε άνθρωπος εΐναι έλεύθερος καί έκφράζει τόν ψυχισμό του, ύγιή ή άρρωστημένο, μέ τίς πράξεις του. Μέ ένοχλεΐ ή άποψΐς ότΐ ήμασταν όπισθοδρομικοί καί ξαφνικά, έπιτέλους, προοδεύσαμε καί γίναμε πολιτισμένοι.

Ύπάρχουν στή χώρα μας δύο κάστες πολιτών: οί προοδευτικοί κουλτουριάρηδες, πού δικαιούνται έπιδεικτικΐς άπόψεως στά μέσα ένημερώσεως, καί τά ταπεινά «ύπόλοιπα έπικρατεΐας», πού κάνουν τό «λάθος» νά κάνουν τόν σταυρό τους.

Μήν ξαναπάει κανείς στό Ίουσιβιτς, ούτε πουθενά άλλου γιά νά θυμώσει καί νά «φρίξει» μέ τά κρεματόρια τών ναζί. Σέ 70 χιλίόμετρα μόνο, μπορεί νά διαβάσει τή «φρικτή» ιστορία τής ανθρωπότητος καί νά «μισήσει» τά θηρία πού τήν κατέφαγαν. Μόνο 70 χιλίόμετρα τζάμπα! Άλλά εκεί στή Ριτσώνα δέν εΐναι Ίουσιβιτς, εΐναι «πολιτισμός» στό αρχιτεκτονικό αυτό θαύμα, δέν εΐναι ναζί, έχει καί αναψυκτήριο, νά ξεχάσουν τόν πόνο τους, καί τόν έαυτό τους τόν ίδιο, άφοϋ ξεφορτώθηκαν πανεύκολα τόν νεκρό, δέν λερώθηκαν καν νά σκύψουν στόν τάφο του. Θλίψις, όργή, απέχθεια γιά τό πώς κατήντησε τό έσωθεν τοϋ Έλληνα.

Ό Χριστός άργεΐ! Δέν χωράει στή ζωή μας, μάς καθυστερεΐ από τήν κούφια καθημερινότητά μας. Ό Χριστός καί ή Έκκλησία του δέν άναζητεΐ πελάτες. Άγάπη άποζητεΐ από καθαρή καρδιά, «ότΐ αυτός πρώτος ήγάπησε τόν κόσμον».

Σας ζητώ συγγνώμη καί εύχαριστώ γιά τή δημοσίευση τής έπιστολής μου.

Δέν εΐναι όργή. Εΐναι θλίψις γι' αυτήν τή θολωμένη, δύστυχη Έλλάδα, πού χαιρεται μόνο γιατί έμεινε στόν «πολιτισμό» τοϋ εύρώ!

ΙΟΥΣΤΙΝΑ, Μοναχή

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Άδελφότητα

Άλεξίου Καλλιρόη, εΐς μνήμην συζύγου Πέτρου, 60€ * Α.Π.Α. 300€ * Δημητρίου & Καλλιόπης, εΐς μνήμην συζύγων, 100€ * Γεωργιάδου Έλένη, εΐς μνήμην μητρός Σοφίας, 200€ * Κ.Π. 40€ * Μουρατίδου Εϋθαλία 30€ * Πανέλας Έμμανουήλ 10€ * Πασσιά Μαρία 20€ * Σταματούδης Μιχαήλ 100€ * Σταυρόπουλος Μιλτιάδης, εΐς μνήμην Δέσποινας Σταυροπούλου, 200€ * Χρυσομάλλου Δήμητρα 50€ * Άνώνυμος, εΐς μνήμην Άθανασίου, 30€.

Γιά τό Περιοδικό

Κ.Α., εΐς μνήμην Ροζαλίας Καργοπούλου, 1.000€ * Μητρούλη Κωνσταντίνα 10€ * Μ.Ε. 10€ * Νέστορας Νικόλαος 30€ * Άνώνυμος 100€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Γ.Π. 40€ * Δ.Ν. 100€ * Ζ.Λ. 300€ * Κ.Ε. 800€ * Π.Α. 100€ * Π.Α. 30€ * Τ.Χ. 40€ * Σ.Α. 250€ * Άνώνυμος 150€ * Άνώνυμος 50€.

Γιά Φιλανθρωπία

Κ.Α., εΐς μνήμην Ροζαλίας Καργοπούλου, 1.000€ * Μητάδης Όλυμπία 50€ * Σαΐτη Όλγα 200€.

Ἡ ἀλλαγὴ τῆς χρονιᾶς

Οὔτε τὰ «Σαράντα» δέν εἶχαν κάνει ἀκόμα στή γιαγιά τὴν Τριανταφυλλιά καὶ τὸ μικρὸ διαμερισμάκι τῆς τὸ εἶχαν βγάλει οἱ κληρονόμοι κιόλας στὸ σφυρί. Ἐμπαιναν καὶ ἔβγαιναν οἱ ἀγοραστὲς, μὰ δέν μπορούσε ἀκόμα νὰ γίνει καμιὰ ἀγοραπωλησία γιατί δέν εἶχε ἀνοίξει ἀκόμα ἡ διαθήκη. Ἡ Βασιλική, ἡ κόρη τῆς, τὸ θεωροῦσε δεδομένο ὅτι τὸ ἄφησε σ' αὐτήν, παρόλο πού δέν τῆς ἔδωσε στὰ γεράματά τῆς οὔτε ἓνα ποτήρι νερό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἐγγονός ὁ πρῶτος ἰσχυριζότανε πὼς τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε γιατί τοῦ εἶχε ἰδιαίτερη ἀδυναμία. Μόνο ὁ γιός τῆς, πού μαζί μέ τή γυναίκα του τὴν κοίταξαν μέ στοργή καὶ ἀγάπη καὶ τῆς ἔκλεισαν τὰ μάτια, μόνο ἐκεῖνος δέν εἶχε ἀξιώσεις.

- Ξεκουράστηκε κι αὐτὴ κι ἐσεῖς, τοῦ εἶπε ἓνας φίλος του τῆ μέρα πού θάψανε τή γιαγιά.

- Δέν ἦταν κούραση γιὰ μᾶς, ἀπάντησε ὁ Δημήτρης. Αὐτὴ, ναί, ξεκουράστηκε, ἀναπαύεται κοντὰ στὸν Θεό.

Κι ὅμως ἦταν δύσκολος ἄνθρωπος ἡ γιαγιά ἡ Τριανταφυλλιά. Ὅσοι τὴν γνώριζαν ἀπὸ κοντὰ τὸ ἤξεραν πολὺ καλά. Ἰδιότροπη καὶ ἀπαιτητική. Μόνο ἡ νύφη τῆς πού τὸ σπῆτι τῆς ἦταν δίπλα στὸ δικό τῆς, μόνο αὐτὴ δέν ἔλεγε ποτέ κακὸ λόγο γιὰ τὴν πεθερά τῆς. Κι ἂς μὴν ἄκουσε ἡ ἴδια καλὸ λόγο ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ποτέ!

Παραμονὴ Πρωτοχρονιάς καὶ τὸ σπιτικό τοῦ Δημήτρη ἦταν γεμάτο ἀπὸ παιδιά καὶ ἐγγόνια. Κι ἡ νοικοκυρά τοῦ σπιτιοῦ δέν ἔδινε ἀναπαμό στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια τῆς.

- Κάθισε ἐπιτέλους, Εἰρήνη, κι ἐσύ νὰ σέ χαροῦν τὰ παιδιά, τῆς εἶπε στοργικά ὁ Δημήτρης.

- Θὰ καθίσω, ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα μου, τώρα προτεραιότητα ἔχουν τὰ παιδιά, ἀπάντησε χαρούμενη ἡ Εἰρήνη καὶ ξαναμπήκε

στὴν κουζίνα.

- Γερὴ νὰ εἶσαι νὰ τρέχεις, μονολόγησε καμαρώνοντας ὁ Δημήτρης.

- Μπαμπά, πέρσι εἴχαμε καὶ τή γιαγιά ἐδῶ, εἶπε μέ νοσταλγία ἡ μεγάλη του κόρη.

- Ναί, ἀπάντησε ὁ Δημήτρης καὶ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἐγγονό του πού σκαρφάλωνε στὰ πόδια του ζητώντας νὰ ἀνέβει στὰ γόνατά του.

- Ἐμεινε ὀρφανός ὁ μπαμπάς, εἶπε πιό πολὺ γιὰ νὰ ἀποφορτίσει τὴν ἀτμόσφαιρα ὁ μικρός του ὁ γιός.

- Κι ὅμως γιέ μου, εἶπε ὁ Δημήτρης ξαφνιάζοντάς τους ὅλους, κι ἐξήντα χρονῶν νὰ εἶσαι, ὅπως ἐγώ, σάν χάνεις τή μάνα σου νιώθεις ὀρφανός.

Κοίταξαν μέ ἀγάπη καὶ συμπόνια τὸν πατέρα τους καὶ τὰ πέντε παιδιά καὶ ἄθελά τους κάνανε τή σκέψη πὼς δέν ἦταν κι ἡ πιό τρυφερὴ μάνα ἡ γιαγιά ἡ Τριανταφυλλιά.

- Ἡ γιαγιά, παιδιά μου, εἶχε δύσκολο χαρακτήρα, μὰ πίστευε στὸν Θεό καὶ πολλές φορές μᾶς ξάφνιασε μέ τὴν ταπεινὴ συγνώμη τῆς, μπήκε στὴν κουβέντα ἡ Εἰρήνη, σάν νὰ διάβασε τὴ σκέψη τῶν παιδιῶν τῆς, κι ἐκεῖνα κατέβασαν ἔνοχα τὸ κεφάλι τους.

Ὁ Δημήτρης κοίταξε μέ εὐγνωμοσύνη τὴν γυναίκα του καὶ δέν μίλησε.

- Ἀπόψε, παραμονὴ Πρωτοχρονιάς, παιδιά μου, διάλεξα νὰ σᾶς πῶ ἓνα μυστικό πού μόνο ἐγώ κι ὁ πατέρας σας ξέρουμε, εἶπε καὶ κάθισε ἐπιτέλους ἡ Εἰρήνη. Ἦθελα νὰ εἶναι ἐδῶ κι ἡ θεία ἡ Βασιλική καὶ γι' αὐτό καὶ τὴν κάλεσα. Θὰ ἔρθει σέ λίγο.

- Μά, μητέρα, ἡ θεία ἡ Βασιλική ὅπου σταθεῖ κι ὅπου βρεθεῖ σέ κατηγορεῖ ὅτι ἔπεισες τή γιαγιά νὰ σοῦ γράψει τὸ σπῆτι, εἶπε ὑψώνοντας τὴ φωνή τῆς ἡ δεύτερη κόρη τῆς.

- 'Εμείς από τή γιαγιά δέν ζητήσαμε τίποτα παρά μόνο τήν εύχή της, έπενέβη αὐστηρά ὁ Δημήτρης καί ἄλλος δέν μίλησε.

Κόντευε πιά νά ἀλλάξει ὁ χρόνος, ὅταν ἡ θεία ἡ Βασιλική μπήκε μέ ὕφος ἐνοχλημένο στό σπίτι τῆς νύφης της, στό σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ της. Δέν ἔδωσε σημασία ἡ Εἰρήνη καί τήν ὑποδέχτηκε ἀνοιχτόκαρδα.

- Καλῶς την, καλῶς την! Εἶναι μεγάλη ἡ χαρά ὁλονῶν μας πού θά κάνουμε μαζί Πρωτοχρονιά, τῆς εἶπε, καί ἡ θεία Βασιλική ἤθελε δέν ἤθελε πέρασε ἀπό ὅλες τίς ἀγκαλιές.

Σάν τήν περιποιήθηκε βασιλικά ἡ Εἰρήνη, πῆγε καί κάθισε δίπλα στήν κουνιάδα της. Κρατοῦσε στά χέρια της ἕνα μαῦρο τσαντάκι.

- 'Η γιαγιά ἡ Τριανταφυλλιά τίς τελευταίες μέρες πρὶν πεθάνει εἶχε γίνει ὁ πιό γλυκός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶπε χαϊδεύοντας ἀπαλά τό χέρι τῆς Βασιλικῆς. "Ὅλο γιά σένα μιλοῦσε καί σέ ἤθελε κοντά της. 'Εσύ ὅμως νόμιζες πῶς ἐγώ σέ καλοῦσα γιατί ἤθελα νά ἀπαλλαγῶ ἀπό τήν γιαγιά καί δέν ἦρθες ποτέ. Πέθανε μ' αὐτόν τόν καημό...

Κοίταξε ἐπιφυλακτικά τήν Εἰρήνη ἡ Βασιλική, μά τό βλέμμα τῆς Εἰρήνης ἦταν τόσο καθαρό πού τήν ἔκανε νά κατεβάσει τό κεφάλι.

- Μὴν ἔχεις ἀγωνία γιά τό ποῦ ἄφησε τό σπίτι ἡ γιαγιά. Τό ἄφησε σέ σένα, Βασιλική μου, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά σέ ἔχουμε δίπλα μας καί θά νοιαζόμαστε γιά σένα. Δέν τῆς πέρασε ποτέ ἀπό τόν νοῦ ὅτι θά τό πουλοῦσες. «Τήν Βασιλική, κόρη μου», μοῦ εἶπε λίγες μέρες πρὶν πεθάνει, «νά τή νοιάζεστε». Μόνη εἶναι στὸν κόσμο, τά παιδιά της ξενιτεύτηκαν. Μόνο ἐσὺς ἔχει. Τῆς ἀφήνω αὐτό τό σπίτι γιά νά μένει δίπλα σας».

"Ἐκανε μία παύση ἡ Εἰρήνη καί ὕστερα ἀνοίξε τό μαῦρο τσαντάκι.

"Ἐβγαλε ἕνα χαρτί καί τό ἔβαλε στά χέρια τῆς Βασιλικῆς. Ἀναγνώρισε τὸν γραφικό χαρακτήρα τῆς μάνας της καί ἦταν φῶς φανάρι ὅτι τό ἔγραψε μέ τρεμάμενο χέρι.

«Νά δοθοῦν μέχρι καί τό τελευταῖο εὐρὼ σέ φτωχοὺς. Νά μέ ἐλεήσει ὁ Θεός γιά ὅλα τά χρόνια πού τοὺς ἐξέχασα!».

- Τά μέτρησα καί τά ξαναμέτρησα μπροστά της, εἶπε συγκινημένη ἡ Εἰρήνη. Εἶναι δέκα χιλιάδες εὐρὼ! Δέν λέει τίποτα στή διαθήκη της γι' αὐτό, γιατί δέν θέλει νά γίνει γνωστό. 'Εσύ ὅμως πού εἶσαι ἡ κόρη της ἔπρεπε νά τό ξέρεις.

"Ἐμειναν ὅλοι βουβοί καί συγκινημένοι νά κοιτάζουν τὴ δέσμη μέ τίς δέκα χιλιάδες εὐρὼ.

- "Ἐε, χάσαμε τήν ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου! φώναξε δακρυσμένος ὁ Δημήτρης, κι ἔδειξε τό ρολοὶ τοῦ τοίχου πού ἔδειχνε δώδεκα καί πέντε!

- Δέν τὴ χάσαμε, ἀδελφέ μου, τήν κερδίσαμε, εἶπε μέ ἕνα λυγμό στὴ φωνή ἡ Βασιλική καί ἔπεσε γονατιστὴ στά πόδια τῆς Εἰρήνης ἀρπάζοντας καί φιλώντας τά χέρια της.

- Φιλῶ τά χέρια πού φρόντισαν τὴ μάνα μου, εἶπε, καί δέκα χέρια τὴ σήκωσαν καί τῆς ἔσφιξαν τά δικά της μέ ἀγάπη.

"Ὑστερα σηκώθηκε καί πῆγε πρὸς τὴν πόρτα. Γύρισε καί τοὺς κοίταξε ὅλους μέ χαμόγελο.

- Πάω νά βγάλω τό «Πωλεῖται» ἀπὸ τὴν εἴσοδο, εἶπε καί ἡ φωνὴ της πνίγηκε μέσα στά χειροκροτήματα.

Ἐλένη Βασιλείου

Βραδυφλεγής Βόμβα!

Αναντίλεκτα, τό κρισιμότερο, πρωταρχικό έθνικό καί κοινωνικό πρόβλημά μας σήμερα είναι τό μεταναστευτικό. Μέ δεδομένο μάλιστα τόν έξελισσόμενο δημογραφικό μας «θάνατο», πού σκοπίμως μάς τόν παρουσιάζουν ως μή άναστρέψιμο, ως έθνος έχουμε ελάχιστα χρονικά περιθώρια γιά τή συνέχιση τής κυριαρχίας στην ίδια μας τή χώρα. Ή έπιβίωσή μας, τόσο ως έθνους, όσο καί ως κράτους έξαρτάται από τήν αντιμετώπιση αύτών των δύο αλληλένδετων ζητημάτων.

Πρώτα, όμως, θά πρέπει νά διασαφηνίσουμε τή διαφορά του όρου «πρόσφυγας» από αύτόν του «μετανάστη».

Μετανάστευση είναι ή γεωγραφική μετακίνηση ανθρώπων είτε μεμονωμένα είτε ομαδικά. Διακρίνεται σέ νόμιμη καί παράνομη. Νόμιμοι μετανάστες είναι οί υπήκοοι τρίτων κρατών, οί όποιοι διαμένουν νόμιμα στή χώρα μας γιά έργασία καί σπουδές. Παράνομοι μετανάστες θεωρούνται οί υπήκοοι

τρίτων χωρών, οί όποιοι εισέρχονται στό έδαφος κρατών-μελών τής Ε.Ε. μέ πλαστά ταξιδιωτικά έγγραφα ή καί χωρίς αύτά.

Πρόσφυγας είναι εκείνος ό όποιος βρίσκεται έκτός τής χώρας καταγωγής του ή του τόπου κατοικίας του· έχει δικαιολογημένο φόβο δίωξης γιά λόγους φυλής, θρησκείας, έθνικότητας, συμμετοχής σέ όρισμένη κοινωνική ομάδα ή λόγω πολιτικών πεποιθήσεων· άδυνατεί ή δέν έπιθυμεί νά απολαμβάνει τήν προστασία αύτής τής χώρας ή τήν έπιστροφή σ' αύτήν εξαιτίας του φόβου δίωξης. Συνεπώς πρόσφυγας είναι όποιος προέρχεται από έμπόλεμη ζώνη ή από κράτος πού τελεί υπό πλήρη διάλυση.

Έτσι, οί Σύριοι μόνον μπορούν νά θεωρηθούν πρόσφυγες, διότι μόνον ή Συρία βρίσκεται σήμερα σέ έμπόλεμη κατάσταση. Όλοι οί άλλοι (Πακιστανοί, Άφγανοί, Κογκολέζοι, Μαροκινοί, Μπαγκλαντεσιανοί κτλ.) είναι μετανάστες, πού ήρθαν στή χώρα μας χωρίς διαβατήριο καί χωρίς τήν άπαιτούμενη άδεια εισόδου καί παραμονής. Υπολογίζεται ότι από τό 2015 έως σήμερα ήρθαν στην Ελλάδα παράνομα περισσότεροι από 1.300.000 άνθρωποι.

Σέ αντίθεση μέ τούς παράνομους μετανάστες, οί όποιοι στή συντριπτική τους πλειοψηφία είναι νεαροί ένήλικες καί εύρωστοι, ουσιαστικό πρόβλημα έχουν οί πρόσφυγες καί ιδιαίτερα τά γυναικόπαιδα καί οί άρρωστοι. Έπομένως, οί μόνοι πού θά έπρεπε νά τύχουν

φιλοξενίας καί ασύλου, μέχρι νά όμαλοποιηθεῖ ἡ κατάσταση στήν πατρίδα τους, εἶναι οἱ σύριοι πρόσφυγες. Οἱ ὑπόλοιποι θά ἔπρεπε νά ἀπελαύνονται ἀμέσως, ὄχι μόνο γιατί εἶναι παράνομοι, ἀλλά καί γιατί ἡ Ἑλλάδα δέν ἀντέχει, δέν διαθέτει τίς οἰκονομικές δυνατότητες νά συντηρήσει ἄλλους μετανάστες.

Στήν πατρίδα μας τό προσφυγικό-μεταναστευτικό ζήτημα ἔχει πάρει τά τελευταῖα χρόνια -μέ ἀποκορύφωμα τούς τελευταίους μήνες- ἐφιαλτικές διαστάσεις. Κι αὐτό, ἐπειδὴ ἡ χώρα μας ἀποτελεῖ τήν πρώτη πύλη εἰσόδου τῶν μεταναστῶν ἀπό τήν Ἀσία καί τή Μέση Ἀνατολή πρὸς τήν Εὐρώπη. Ἡ κατάσταση στά νησιά τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου εἶναι ἐκρηκτική καί μὴ διαχειρίσιμη. Σέ πολλά νησιά μας ὁ ἀριθμὸς τους ἐξισώνεται μέ τούς ἔλληνες κατοίκους.

Μία ἄλλη σοβαρὴ παράμετρος τοῦ θέματος εἶναι ἡ παραβατικὴ συμπεριφορά τους στή χώρα μας. Μουσουλμάνοι οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς δέν σέβονται οὔτε σὸ ἐλάχιστο τούς νόμους, τίς τοπικὲς παραδόσεις, τὰ ἥθη καί τὰ ἔθιμα τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Ἐχοντας διαποτιστεῖ ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ κορανίου, τό ὁποῖο θεωρεῖ κάθε μὴ μουσουλμάνο ὡς «ἐχθρὸ τοῦ Ἀλλάχ», συμπεριφέρονται ὡς κυρίαρχοι καί κατακτητές. Ἀπαιτοῦν τήν ἀφαίρεση τοῦ σταυροῦ ἀπὸ δημόσιους χώρους καί πρόσωπα μέ τὰ ὁποῖα ἔρχονται σέ ἐπαφή, βιαιοπραγοῦν, βιάζουν, δολοφονοῦν, προξενοῦν φθορές καί καταστροφές στίς ὑποδομὲς φιλοξενίας τους, ἀλλά καί σέ περιουσίες

ἐλλήνων πολιτῶν. Δέν εἶναι λίγα τὰ ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα ἔχουν διαπράξει.

Ὁ κίνδυνος ἰσλαμοποίησης τῆς χώρας μας εἶναι πλέον ὁρατός, μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται γιὰ τήν Ὁρθοδοξία καί τόν Ἑλληνισμό. Πρόσφατη ἐπιστημονικὴ ἀνάλυση ἀναφέρει ὅτι μία πόλη σάν τὴ Λαμία χάνεται κάθε χρόνο ἀπὸ τήν ὑπογεννητικότητα καί τὴ γήρανση τοῦ πληθυσμοῦ· καί μία πόλη σάν τὴν Πάτρα γεννιέται ἀπὸ ἀλλόθρησκους, κυρίως μουσουλμάνους, παράνομους μετανάστες!

Οἱ χώρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι ἀνίκανες νά σταματήσουν τίς μεταναστευτικὲς ροὲς ἀπὸ τὴ γειτονικὴ Τουρκία πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἐπιπλέον οἱ ἐταῖροι μας δέν φαίνονται πρόθυμοι νά δείξουν ἀλληλεγγύη καί συμπαρατάση πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Δέν δέχονται νά ἐπωμιστοῦν τό προσφυγικὸ βάρος πού τούς ἀναλογεῖ, ἀνάλογα μέ τόν πληθυσμὸ τους. Φρόντισαν μάλιστα μέ κατάλληλες πολιτικὲς παρεμβάσεις νά κλείσουν τὰ βόρεια σύνορα τῆς Ἑλλάδος μέ φράχτες σέ καίρια σημεία, πού ἀποτελοῦν πύλες εἰσόδου πρὸς τὴν Εὐρώπη, ὥστε νά ἐγκλωβιστοῦν ἐδῶ οἱ μετανάστες καί νά μὴν μποροῦν νά μετακινηθοῦν πρὸς τὰ Βαλκάνια καί τὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη. Ἔτσι ἡ Ἑλλάδα μετατρέπεται σταδιακά καί προοδευτικὰ σε «ἀποθήκη» προσφύγων καί μεταναστῶν, μέ ἀνυπολόγιστες συνέπειες γιὰ τὴν ἐθνικὴ μας ἀσφάλεια.

Εὐστοχα καί ξεκάθαρα 95 προσωπικότητες ἐξέφρασαν μέ ψήφισμά τους τὴν ἀγωνία τους γιὰ τό μεταναστευτικό. Ὑπογραμμίζουν σὸ δημοσί-

ευμά τους τά προβλήματα πού προκαλούνται από τις ανεξέλεγκτες μεταναστευτικές ροές, ενώ ζητούν από την κυβέρνηση νά τηρήσει τις προεκλογικές της δεσμεύσεις. Τονίζουν τόν κίνδυνο δημιουργίας ἔθνικων καί θρησκευτικῶν μειονοτήτων καί ἀλλοίωσης τῆς ταυτότητας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ὑποδεικνύουν τήν Τουρκία ὡς ὑποκινήτρια τῆς μαζικῆς μετανάστευσης πρὸς τή χώρα μας, μέ στόχο τή δημιουργία ἰσλαμικῆς μειονότητας πού θά χρησιμοποιηθεῖ ὡς ὄπλο ἀπὸ αὐτήν. Στηλιτεύουν, ἐπίσης, τήν τακτική τῶν ἐκάστοτε κυβερνώντων, καθὼς ἐπιδοτοῦν τοὺς μετανάστες καί ἀδιαφοροῦν γιά τοὺς Ἕλληνες-θύματα τῆς οἰκονομικῆς κρίσης. Ἀκόμη, ἐπισημαίνουν: «Οἱ περισσότερες ΜΚΟ πού ἐργάζονται μέ ἀνθρωπιστικό πρόγραμμα ἀφήνονται νά δροῦν ἀνεξέλεγκτα καί ὑποπτα». Καί ζητοῦν: «Νά ἀποκλειστεῖ ἡ δράση τῆς FRONTEX στὰ ἑλληνικά χωρικά ὕδατα καί στὸν Ἐβρο, καθ' ὅσον δέν δρᾷ ἀποτρεπτικά, ἀλλὰ διεκπεραιωτικά, καί στήν οὐσία ὑποβοηθᾷ τήν εἰσροή παράνομων μεταναστῶν».

Στό μεταξὺ γνωστοὶ κύκλοι ἐκσφενδονίζουν κατηγορίες ὅτι ἀρνούμαστε νά δεχθοῦμε μετανάστες λόγῳ ἔλλειψης ἀγάπης καί ἀνθρωπισμοῦ πρὸς τὸν πλησίον καί πρὸς ἀνθρώπους κατατρεγμένους. Σέ ὅλους αὐτοὺς ἀπαντοῦμε ὅτι ἀγαποῦμε τοὺς δυστυχισμένους συνανθρώπους μας στό μέτρο πάντα τῶν δυνάμεών μας· ἀγαποῦμε, ὅμως, καί τήν πατρίδα μας, ἡ ὁποία ἀπειλεῖται στήν παρούσα χρονική συγκυρία ἀπὸ μέγιστο ἔθνικό κίν-

δυνο. Τό χρέος τῆς ἀγάπης μας πρὸς τήν πατρίδα ἀπορρέει κι ἀπὸ τήν παρακαταθήκη τοῦ ἀποστόλου Παύλου· «εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων» (Α΄ Τι 5,8). Θά θέλαμε ὅμως καλόπιστα νά τοὺς ρωτήσουμε: Τί ἔκαναν ὅλοι αὐτοί, γιά νά ἀναχαιτίσουν τίς νέες πρακτικές γενοκτονίας, πού ἔχουν ἐξαναγκάσει 700.000 νέους καί δυναμικούς Ἕλληνες ἕως σήμερα νά ἐγκαταλείψουν τή χώρα;

Ὅλοκληρώνοντας ἐκφράζουμε τὴ θλίψη καί τὴν ἀνησυχία μας γιά ὅσα συμβαίνουν στὴ χώρα μας τὸν τελευταῖο καιρό. Ἡ ὀρθόδοξη πατρίδα μας καί παράδοσή μας μπήκαν στὸ στόχαστρο σκοτεινῶν δυνάμεων. Δυστυχῶς τό τεχνητὸ μεταναστευτικὸ πρόβλημα, πού εἶναι σήμερα τό μείζον πρόβλημα γιά τήν πατρίδα μας καί τήν Ἐκκλησία μας, βρίσκεται σέ ἀδιέξοδο. Φοβούμεστε ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι μὴ ἀναστρέψιμη, ἐκτός καὶ ἂν ὁ Θεὸς μᾶς ἐλεήσει καί στείλει τὴν ἐξ ὕψους βοήθειά του. Ἄς ἀναπέμψουμε θερμὴ προσευχή ὁ πανάγαθος Κύριός μας νά δώσει μετάνοια στίς καρδιές μας καί νά σώσει τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ δεινὴ δοκιμασία. Ἀμήν.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Είναι «ΥΠΟΘΕΣΗ ΖΩΗΣ»!

Είναι υπόθεση ζωής οι σχέσεις μας με τούς συνανθρώπους μας, και με τούς πιό οικείους μας. Αυτή τήν υπόθεση όμως τή χάσαμε ήδη στά πρώτα βήματά μας πάνω στή γή διαλύοντας τή σχέση μας με τόν Δημιουργό μας. Κι έπρεπε νά ταπεινωθεί ὁ Θεός καί νά γεννηθεῖ ὡς ἄνθρωπος, γιά νά μᾶς φέρει πάλι στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα καί νά ἐνώσει τό χέρι μας καί τήν καρδιά μας μέ τοῦ ἀδελφοῦ. Αυτό τό μάθημα μᾶς δίδαξε τό θεατρικό ΥΠΟΘΕΣΗ ΖΩΗΣ, τῆς Ἑλένης Βασιλείου.

Οἱ πέντε παραστάσεις πού γέμισαν τήν αἴθουσα τῆς «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗΣ» ἔδωσαν τό μήνυμά τους προβληματίζοντάς μας γιά τίς προτεραιότητές μας στήν καθημερινή μας ζωή. Οἱ φοιτητρί-ες τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλπίδας» ζωντάνεψαν τήν... υπόθεση, «παίζοντας» περισσότερο μέ τήν καρδιά παρά μέ τό ταλέντο τους.

Χαρούμενη καί φωτεινή μετέδωσε μέ τά τραγούδια της τή μελωδική κατά-υψη καί σκόρπισε τή χριστουγεννιάτικη

χαρά τόσο ἡ παρουσία τῆς παιδικῆς ὅσο καί τῆς νεανικῆς χορωδίας τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλπίδας».

Τό λυτρωτικό μήνυμα τῆς Γέννησης

τοῦ Χριστοῦ μετέδωσαν οἱ μαθητικές καί φοιτητικές ὁμάδες καί μέλη τῶν κύκλων μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς μέ τίς ἐξορμήσεις τους σέ νοσοκομεῖα, γηροκομεῖα, κέντρα ἀποκατάστασης, ἀλλά καί σέ σπίτια καί στούς δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ἔψαλαν τά κάλαντα.

Συγχαρητήρια, παιδιά! Ὁ Θεός νά ἀνταποδώσει στόν κόπο σας καί νά φυτέψει στίς καρδιές τά μηνύματα πού μᾶς μεταδώσατε...

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἡ αὐθεντία τῆς Βίβλου

Τὰ πρῶτα εὐρήματα πού ἐπιβεβαιώνουν τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοὺς Βαβυλώνιους καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Ναβουχοδονόσορα Β΄, ἡ ὁποία περιγράφεται στὴν Παλαιά Διαθήκη (Δ΄ Βα 25,8-10), ἐντόπισε στὸ ὄρος τῆς Σιών ὁμάδα ἀρχαιολόγων ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βόρειας Καρολίνας.

Ἐντοπίστηκαν σέ συγκεκριμένο σημείο στρώματα στάχτης στὸ ἔδαφος, κεφαλές ἀπὸ βέλη συθικῆς κατασκευῆς, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσαν οἱ Βαβυλώνιοι, θραύσματα ἀπὸ πήλινα δοχεῖα καὶ λάμπες, ἀλλὰ καὶ ἓνα κομμάτι ἀπὸ χρυσὸ κόσμημα. Τὰ εὐρήματα ἀποκαλύπτουν ὅτι πρόκειται γιὰ οἰκιστικὴ περιοχὴ πού δέχθηκε εἰσβολή, οἱ κάτοικοι δολοφονήθηκαν, τὰ σπίτια τους λεηλατήθηκαν καὶ παραδόθηκαν στὶς φλόγες.

Σέ δηλώσεις του σέ διεθνῇ μέσα ἐνημέρωσης ἓνας ἐκ τῶν ἐπικεφαλῆς τῶν ἐρευνῶν, ὁ Σιμόν Γκίμπσον ἀνέφερε: «Τὰ εὐρήματα αὐτὰ μποροῦν νά συνδεθοῦν ἀποκλειστικά μέ τὴν ἱστορικὴ ἀτάκτηση τῆς πόλης ἀπὸ τοὺς Βαβυλώνιους, γιατί εἶναι ἡ μοναδικὴ μεγάλης ἔκτασης καταστροφὴ πού ἔχουμε στὴν Ἱερουσαλὴμ τὴν περίοδο αὕτῃ, τοῦ 587-586 π.Χ.».

Γιὰ μία ἀκόμη φορά ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη ἀποδεικνύει τὴν αὐθεντία τῆς

Βίβλου. Πράγματι, «καὶ οἱ λίθοι κεκράζονται».

Ἡθικὴ καὶ ἱστορικὴ ὑποχρέωση τῆς Ἑλλάδας

Σύμφωνα μέ τό ἤδη ἐγκεκριμένο νομοσχέδιο Η.566/Σ.327 τῆς Μασαχουσέτης, στὸ ἐκπαιδευτικὸ πρόγραμμα τῶν σχολείων της θά ἐνταχθοῦν μαθήματα πού ἀναφέρονται, μεταξύ ἄλλων, στὴ Γενοκτονία τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Ποντίων. Οἱ εἰσηγητὲς θεωροῦν πῶς ἡ διδασκαλία τῶν συγκεκριμένων μαθημάτων θά βοηθήσει τοὺς μαθητὲς νά κατανοήσουν τίς συνέπειες τοῦ ἀνεξέλεγκτου μίσους καὶ τῆς μισαλλοδοξίας, ὥστε στὸ μέλλον νά εἶναι ἱκανοὶ νά ἀποτρέψουν ἀνάλογες καταστάσεις. Ὅπως ἐπισήμανε ὁ τοῦρκος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Κλάρκ τῆς πολιτείας, Τανέρ Ἀκτσάμ, ἡ μὴ ἀναγνώριση τῆς γενοκτονίας ἐπέτρεψε τὴ συνέχιση τῶν ἐγκλημάτων ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητας.

Εἶναι ἠθικὴ καὶ ἱστορικὴ ὑποχρέωση ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἐλληνικῆς ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς, μέ τὴν ἐνσωμάτωση σέ αὕτῃ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων πού μαρτυροῦν τοὺς ἀγῶνες καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὥστε νά παραμείνουν οἱ μνήμες ζωντανές καὶ ἡ ἱστορία ἀπαραράκτη. Γιατί «λαὸς πού δέν γνωρίζει τὴν ἱστορία του εἶναι καταδικασμένος νά τὴ ζήσει ξανά»...

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Άγωνία για άθανασία

Τό διαβάσαμε κι αυτό: «Ἡ Life Extension Society διαθέτει ἐγκαταστάσεις καί μπορεί νά καταψύξει, νά διατηρήσει καί νά προστατέψει ἕναν “ὁμοθερμικό” ἄνθρωπο... καλώντας οὐσιαστικά ὅποιον θέλει νά γίνει πειραματόζωο στήν προσπάθειά της νά ἐπεκτείνει τή ζωή τῶν ἀνθρώπων...».

Μέ ἀπλά λόγια ὁ ἄνθρωπος ἀγωνιᾷ, ἀνησυχεῖ γιά τήν πέραν τοῦ τάφου ζωή. Θέλει νά ζήσει τήν ἐπίγεια ζωή ὅσο τό δυνατόν περισσότερο γιατί «γλυκειά ἡ ζωή κι ὁ θάνατος μαυρίλα». Καί ὑπάρχουν ἀρκετοί ἐπιτήδειοι πού προσφέρονται νά ικανοποιήσουν αὐτήν τήν ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου: ἄλλοτε μέ πειράματα, ἄλλοτε μέ φάρμακα, ἄλλοτε μέ ἐναλλακτικές θεραπείες καί τώρα μέ... τήν κατὰψυξη.

Τί κρίμα νά εἶναι ἡ πηγὴ τῆς αἰωνιότητος δίπλα καί μέσα στόν ἄνθρωπο καί αὐτός νά ζητᾷ θολά νερά καί θολές καταστάσεις! Ἡ αἰωνιότητα πηγάζει ἀπό τόν ἄδειο τάφο Ἐκείνου πού νίκησε τόν θάνατο καί διακήρυξε πώς εἶναι ἡ ὁδός καί ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή. Φαίνεται ὅμως πώς 2020 χρόνια μ.Χ. ἡ ἀνθρωπότητα τό ἀγνοεῖ ἀκόμη... Ὁ Ἰησοῦς στόν χριστιανικό δυτικό κόσμο παραμένει ὁ πιό γνωστός ἄγνωστος.

Νά ἀνησυχούμε;

Τά ἄσχημα νέα ἐρχονται ἀπό τή Σου-

ηδία, τήν ὁποία κάποιοι δικοί μας τήν ἐξυμνοῦσαν ὡς ἐπίγειο παράδεισο, ὡς χώρα μέ αὐξημένο ΑΕΠ, μέ τέλειο σύστημα υγείας καί μέ ἄλλες πολλές ἐπιτυχίες. Ἦταν ἡ ἐποχή, πρίν ἀπό 40-50 χρόνια, ὅταν ὁ πληθυσμός τῆς βορειοευρωπαϊκῆς αὐτῆς χώρας ἦταν συμπαγής. Σήμερα τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει ἄρδην. Διαβάζουμε στό βιβλίο «Νέοι ὁλοκληρωτισμοί», τοῦ Ronald Huford: «... Ἡ κάποτε ὁμοιογενής, οὐσιαστικά χωρίς ἐγκληματικότητα Σουηδία, στήν ὁποία ἡ κυβέρνηση φρόντιζε τούς πολίτες της μέ ἀποτέλεσμα νά χαρακτηρίζεται ἀπό πολλούς ὡς “σκανδιναυικός παράδεισος” ἔχει μετατραπῇ σέ κόλαση... Ὑπάρχουν γειτονιές στή Στοκχόλμη, ὅπου ἡ ἀστυνομία δέν τολμᾷ νά εἰσέλθει -ἐνῶ Σουηδοί τίς ἀποφεύγουν μέ κάθε κόστος. Τό Malmö ἔχει χαθεῖ ἀφοῦ οἱ μεταναστευτικές συμμορίες κυριαχοῦν στούς δρόμους τῆς πόλης. Τά σουηδικά μέσα ἐνημέρωσης δέν ἀποκαλύπτουν τήν ἔκταση τῆς ἐπιδημίας βιασμοῦ στή χώρα...».

Ἐδῶ στήν πατρίδα μας, πού τόσο τήν ἐποφθαλμιοῦν πολλοί γείτονές μας, μέ ποιό ἐχέγγυο ἔσωθεν καί ἔξωθεν δημαγωγοί μᾶς συνιστοῦν νά μὴν ἀνησχοῦμε μέ τίς εἰσροές ἀμέτρητων πλέον καί ἀνεξέλεγκτων μεταναστῶν, κατηγορώντας μας γιά ἀφιλόφρονα καί μισαλλόδοξα αἰσθήματα;

Καί σκόπελοι καί ὕφαλοι
θά σέ παραμονέψουν
καί πειρατές ἀδίσταχτοι
θά ῥθοῦν νά σέ κουρσέψουν.
Δέν θά ἔχεις πάντα σύμμαχο
τό πρίμο τό ἀγέρι
κι οὔτε λάδι τή θάλασσα
χειμώνα-καλοκαίρι.
Μά τίποτα μή φοβηθεῖς,
κάθε πού ξημερώνει
στά χέρια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
ἄφηνε τό τιμόνι.

Ἐ. Β.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ